

Z OBSAHU	Bůh koná divy skrze naši slabost. Homilie Benedikta XVI.	04
	Mučedníci komunismu	07
	Bouřlivé misie	09
	Jak se vypořádat s politickou korektností (Prázdninová příloha)	I-IV

TRADICE OTCŮ

Ze spisu „Pokyny“ od svatého opata Kolumbána (kolem 543–615)

Bratři, následujme hlas, kterým nás k prameni života volá Život sám. Není to jen pramen živé vody, ale také pramen věčného života, pramen světla a zdroj osvětlení. Neboť z něho pochází všechno: moudrost i život a věčné světlo. Původce života je pramenem života, stvořitel světla je pramenem světla. Odpoutejme se proto od viditelných věcí a přenesme se z tohoto světa vzhůru do nebeských výšin a hledejme tam pramen světla, pramen života a pramen živé vody – jako duchovní a moudré ryby, abychom mohli pít živou vodu tryskající do života věčného. [...]

Ty sám, Pane, jsi ten pramen, po němž nikdy nemůžeme přestat toužit, i když z něho budeme bez ustání nabírat. Ustavíčně nám dávej tuto vodu, Kriste Pane, ať je i v nás pramenem tryskajícím do života věčného. Jistěže prosím o veliké věci, kdo by to nevěděl? Ale ty, Králi slávy, jsi vždycky uměl dávat velké věci a velké jsi také slíbil: není přece nic většího nad tebe, a ty ses nám daroval, sebe jsi za nás vydal.

Proto tě prosíme: Dej nám poznat, co milujeme, neboť neprosíme o nic jiného kromě tebe. Ano, tys naše všecko, náš život, naše světlo, naše spása, náš pokrm a náš nápoj, náš Bůh. Naplň, prosím, náš Ježíši, naše srdce oním vanutím svého Ducha a zraň naši duši svou láskou, aby si každý z nás mohl v duchu pravdivě říci: *Dej mi poznat toho, jehož miluje má duše*, neboť jsem raněná láskou. [...] Blahoslavená je duše, která je takto zraněna láskou; taková duše hledá pramen, pije z něho, a přitom stále žizní a stále touží, ač stále pije a stále nabírá. Miluje, a přece stále hledá, je zraňována, a tím se uzdravuje. Kéž touto spasitelnou ranou ráčí zranit nitro naší duše sám Bůh a náš Pán Ježíš Kristus, ten laskavý zachránce a lékář.

Kříž světových dnů mládeže. Foto: <http://mycubao.org>

Evangelium ve stylu mladých lidí

Kristus je často představován zastaralými formulami, které už nepromlouvají do našeho života a leckdy nám nejsou srozumitelné. Často trpíme schizofrenií: žijeme modernost a vedle ní si podržujeme archaickou vrstvu. Tato slova by mohl leckdo považovat za vyjádření liberálního teologa. Ve skutečnosti pochází z knihy *Světlo světa* od Benedikta XVI. (str. 61–68). Otázka, jak předávat srozumitelným způsobem evangelium a jak proměňovat modernitu evangeliem, patří k těm nejpalcivějším. Křesťanství tímto tématem žije od svého počátku, ale v posledních desetiletích, která jsou charakterizována rychlými a závrtnými změnami, se stalo tématem číslo jedna. Pavel VI. v *Evangelii nuntiandi* (1975) hovořil o dramatu, kterým je rozštěpení

mezi evangeliem a všeobecně žitou kulturou (čl. 20).

Abyste bylo možné hovořit o skutečné inkulturaci, a nikoli o výprodeji či sekularizaci křesťanství (změna obsahu), aby byla překonána neplodná nostalgie po minulém (ulpění na formě), je třeba s velkou pozorností odlišovat skutečný obsah tradice od nánosů minulosti. Tradice je živou pamětí Církve, která není uzavřená v ideologii ani statická a neměnná ve svých projevech. Kristovo tajemství se v dějinách neustále vtěluje. Žitá víra je tvořivou silou, která se třibí uprostřed komunity křesťanů.

Jan Pavel II. na toto téma napsal a svým životem uskutečnil mnoho inspirativního. V *Ecclesia in Europa* (2003)

Dokončení na str. 2

Foto: <http://junior.proglas.cz>

V půlce srpna Žďár po deseti letech opět omládne

V úterý 14. srpna v podvečer začne 5. celostátní setkání mládeže, které potrvá až do neděle 19. srpna. Po šest dnů budou mladí lidé naslouchat přednáškám a koncertům, učit se novým dovednostem, společně se modlit a radovat se ze svého mládí i víry.

Během setkání k mládeži promluví přední odborníci z nejrůznějších oblastí, od médií, psychologie, ekonomiky a lidských vztahů, až po hudbu či image. Způsoby, jak lze skloubit svět módy s křesťanským přesvědčením, mladým lidem nabídne kadeřník a maskér Jan Špilar, zároveň trvalý jáhen a auditor diecézního soudu. O slučitelnosti křesťanství a politické angažovanosti bude hovořit Stanislav Balík, vedoucí Katedry politologie FSS MU v Brně. Pozvání na setkání přijal například také herec a režisér Jiří Strach, teolog, psycholog a spisovatel Max Kašparů či mladý jezuita, církevní historik a scénárista Miroslav Herold. „Chtěli jsme pokrýt nejen témata duchovní, ale i ta, která hýbou současnou společností, jako je problém ekonomické krize nebo moderního otroctví,“ objasňuje úmysl organizátorů Vojtěch Jurásek, který přednášky připravoval.

V oblasti umění si mladí lidé budou moci vybrat ze třinácti hudebních a divadelních vystoupení. Pestrá kulturní nabídka zahrnuje muzikály, divadelní představení, scénický tanec a koncerty.

Při setkání naplní mládež skutečně celý Žďár. Mimo vlastní město pak mladé lidi v sobotu 18. srpna zavede Pouť rodin, na kterou je připraveno čtrnáct tematických poutních cest s celkem téměř 90 zastaveními.

Setkání se zúčastní na 6 tisíc mladých lidí. Mladí se stále mohou přihlašovat a mají také možnost přijet do Žďáru i bez předchozí registrace. „Každý den se hlásí desítky mladých lidí, takže naše odhady se postupně naplňují,“ shrnuje otec Jan Balík, ředitel Sekce pro mládež České biskupské konference, která setkání pořádá.

<https://zdar2012.signal.cz>

Dokončení ze str. 1

tvrdí, že se Církev musí setkat s intelekty, srdci a charaktery mladých lidí. Radí, aby se mladým lidem trpělivě naslouchalo a aby byli motivováni stát se protagonisty evangelizace (čl. 61–62). Jeho zdařilým programem jsou světové dny mládeže, které jsou „lékem proti únavě víry, prožitkem nové evangelizace a novým, omlazeným způsobem křesťanské existence“ (Benedikt XVI., promluva k římské kurii, 22. 12. 2011).

Celostátní setkání mládeže se vyznačuje výše zmiňovanými skutečnostmi. Program je vytvářen (za citlivé přítomnosti kněží) řadou mladých lidí, kteří se snaží svou víru vyjádřit sobě vlastním způsobem. Potřebují naši důvěru a toleranci. Modleme se, aby se setkání stalo inkulturovanou, a proto zdařilou evangelizací.

*P. ThDr. Jan Balík
ředitel Sekce pro mládež ČBK*

**Další číslo RC Monitoru vyjde v září,
k datu 16. 9. 2012.**

Pouť od oceánu k oceánu za ochranu života, rodin a demografickou situaci

Pouť s kopií ikony Panny Marie Čenstochovské „Od oceánu k oceánu“ bude v České republice probíhat od 26. do 31. srpna. Budeme prosit za ochranu lidského života od početí, obnovu rodin a zlepšení demografické situace České republiky, která se stává stále větší hrozbou. Pouť začala 14. června ve Vladivostoku a pokračuje přes celé Rusko, Bělorusko, Ukrajinu, Lotyšsko, Litvu, Polsko až k nám. Další její cesta povede na Slovensko, do Maďarska, Rumunska, Slovinska, Chorvatska, Itálie, Rakouska, Lichtenštejnska, Švýcarska, Německa, Belgie, Velké Británie, Irska, Francie, Španělska a skončí v Portugalsku na Hod Boží Vánoční 25. prosince 2012 ve Fatimě. Z Fatimy se v roce 2013 vydá nejprve do Severní a poté Jižní Ameriky, pak Afriky a Austrálie.

V České republice ikonu Panny Marie Čenstochovské přivítá v neděli 26. 8. Ostrava, 27. 8. Olomouc, 28. 8. Hradec Králové, 29. 8. Praha a 30. 8. Brno s pozhňáním jednotlivých diecézních biskupů ve spolupráci s místními řeholními komunitami a hnutími. Informace o programu pouti najdete v tomto čísle na str. 16.

HPŽ ČR, <http://prolife.cz>

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Kardinál Piacenza: Nejvážnějším druhem chudoby je neznalost Pravdy

Nejvážnějším druhem chudoby je neznalost Pravdy, řekl kard. Mauro Piacenza při liturgické slavnosti ve východoitalském Lerici zahajující svátek italských katolických médií. Prefekt Kongregace pro klérus vykreslil současného člověka jako oběť „diktatury relativismu“, a tudíž neschopného rozpoznat smysl, význam a vliv jakéhokoli „pastýřského hlasu“. Člověk se redukuje na vlastní pudy a emoce, které mu jsou chytře podsouvány jako hlavní měřítko úsudku. Novinář by měl v prvé řadě vystupovat proti této „hormonální gnoseologii“, která člověka omezuje na pouhý jeden rozměr, neodpovídající jeho důstojnosti a významu. Pracovníci sdělovacích prostředků mohou svou komunikací pravdy a v pravdě přispět k rozptýlení stáda, či nikoli, pokračoval kard. Piacenza v návaznosti na podobenství o dobrém pastýři a připomněl, že pro katolíka závazek pravdy vyplývá zejména z osmého přikázání. Láska k pravdě musí katolického novináře vést, aby všemi dostupnými prostředky ověřoval své informace a nekopíroval přejetý materiál pouze kvůli vidině vyšších tržeb, uzavřel kard. Piacenza.

RaVat

V USA padl precedentní rozsudek o respektu k náboženské svobodě

Průlomový rozsudek v otázce aplikace nového zákona o povinném zdravotním pojištění vynesl soud ve státě Colorado. Majitelé firmy Hercules Industries, která vyrábí topná a klimatizační zařízení a má pobočky v pěti státech USA, nezůstali nečinně přihlížet vládnímu diktátu, který zavazuje zaměstnavatele pojistit své zaměstnance na výkon abortů a sterilizací, popř. hrazení antikoncepce.

Katolická rodina Newlandových – stejně jako většina severoamerických diecézí a katolických asociací – podala na americkou vládu žalobu kvůli omezení náboženské svobody. Na rozdíl od náboženských institucí pro laické zaměstnavatele nový zákon o zdravotním pojištění vstupuje v platnost již 1. srpna. Případem firmy Hercules se tudíž s naléhavostí zabýval coloradský federální soud, který dal katolickému zaměstnavateli za pravdu. „Přímá platba výkonů zaměřených na prevenci nebo ukončení těhotenství může vážně poškodit svobodu náboženského přesvědčení rodiny Newlandových,“ pronesl soudce John L. Kane, jmenovaný svého času demokratem Jimmym Carterem.

Nařízení amerického ministerstva zdravotnictví se tedy firmy Hercules netýká minimálně na tři měsíce, během kterých bude kauza dále posuzována. Podle kalifornského soudce by totiž vládní nařízení mohlo být definováno jako protiústavní a nesmí být aplikováno, dokud nebudou prošetřeny všechny žaloby, které se ho týkají. Těch je dosud 23 a vynesení rozsudek pro ně znamená důležitý precedens.

RaVat

Muslimové v Keni slibují, že budou chránit křesťanské kostely

V reakci na masakr v křesťanském kostele v keňské Garisse skupina místních muslimských vůdců slíbila, že nalezne dobrovolníky na ochranu ostatních křesťanských kostelů. Adan Wachu, který stojí v čele Nejvyšší rady keňských muslimů, řekl, že islámská komunita v Keni si nepřeje sektářský rozkol v zemi. „Existují lidé, kteří jsou odhodláni udělat z Keni další Nigérii,“ řekl s poukazem na střety mezi křesťany a muslimy v této zemi. Útok na kostel v Garisse je obecně přičítán organizaci Shabab Al, islámské teroristické skupině ze sousedního Somálska.

CatholicCulture.org

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Stojíme před novou evangelizací starého kontinentu – Evropy. Křesťané vědí, že to je cesta k záchraně západní civilizace. Jedině Pán a jeho Svatý Duch může zastavit postupující kulturu smrti a přivést evropské národy k obrácení a k naději nového počátku. Dáváme-li se Kristu k dispozici a chápeme-li, že evangelizace je i náš úkol, že i my jsme jim posláni, pak Pán může naše nasazení využít a skrze naši službu dávat potřebné božské světlo víry a uzdravující milost.

Říjnová biskupská synoda o nové evangelizaci bude mocným impulzem pro všechny a nastávající Rok víry bude novou krásnou příležitostí předávat poklad božské nauky, svědčit o Ježíši – Vykupiteli lidstva a pozvat další bratry a sestry do rodiny Božích dětí.

Evangelikální křesťané již před lety formulovali 4 duchovní zákony (4 základní evangelizační pravdy či kroky), které nás přivádějí k osobnímu setkání a přátelství s Ježíšem Kristem:

1. Bůh je Láska a miluje každého člověka bez podmínek.

2. Člověk je hříšný a hřích nás odděluje od Boha a jeho lásky.

3. Ježíš Kristus je pro nás jedinou cestou zpět k Bohu. Překlenul propast vyhloubenou hříchem.

4. Ježíše Krista musíme osobně přijmout, tzn. uznat své hříchy, litovat jich a obrátit se k Pánu, důvěřovat Ježíši, že nás vykoupil, pozvat ho do svého života a nechat se jím vést.

Tyto kroky jsou jasné a důležité. Často ale chybí neméně důležitá pravda o svátosti křtu na odpuštění hříchů. Křestní znovuzrození nás teprve dokonale sjednocuje s Pánem, uvádí do Boží rodiny a přináší s jistotou odpuštění všech hříchů. Pokřtěný, tj. křesťan, pak má v Kristově Církvi přístup k svátostnému životu s Kristem. Ve svátostech biřmování, Eucharistie, smíření a pomazání nemocných může prožívat další setkávání s Pánem, zakoušet jeho milosrdenství a prohlubovat s ním přátelství. Svátostmi manželství a kněžství nám Kristus pomáhá utvářet základní společenství – rodinu a Církev.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

MODLITBA

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Zásadní umožnění toho, aby člověk mohl mluvit s Bohem, leží především ve skutečnosti, že Bůh sám v sobě je řeč: on je mluvení, naslouchání, odpovídání, jak to představuje zvláště janovská teologie, která vykresluje Syna a Ducha jako čiré slyšení, jako mluvení ze slyšení, a tedy jako odpověď na slyšené a nejprve vyslovené. Jedině proto, že v Bohu samém je „Logos“ – řeč –, je možné Logos k Bohu. Filozoficky bychom to mohli vyjádřit takto: Logos v Bohu je ontologický základ modlitby. Janův prolog dává zasvitnout této souvislosti hned v jeho prvních větách: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh“ (1,1) [...]. Je zde přímo vyjádřen akt náklonnosti, vztahu. Protože v Bohu samém je vztah, může existovat podíl na tomto vztahu Boha k sobě samému, a tedy vztah k Bohu, který neodporuje jeho podstatě.

V Bohu je, jak jsme řekli, hovor a vzájemná niterná náklonnost rozmlouvajících. Člověk by pak mohl mluvit s Bohem, kdyby měl účast na tomto vnitřním

Duccio di Buoninsegna: Modlitba v Getsemane, detail (1308–1311). Foto: Wikipedia

hovoru Boha. Vtělení Logu znamená, že ten, který je hovorem v Bohu a k Bohu, se podílí na lidském hovoru. To naopak působí, že lidská účast na hovoru s ním umožňuje člověku podílet se na vlastním hovoru Boha. Ještě jednou jinak řečeno:

Člověk se může podílet na vnitřním hovoru Boha v sobě samém, protože Bůh se nejprve podílí na lidské řeči a tím obojí v sobě zprostředkoval. Vtělení Logu je zprostředkování věčnosti do času a času do věčnosti: Bůh *není* čas, ale *má* čas. [...] Vtělením se lidský hovor stal součástí božského hovoru, zahrnut do „bytí řeči“ Boha – nesmíšeně a neodděleně.

Skrze Kristova Ducha, který je Duchem Boha, máme účast na lidském bytí Ježíše Krista a v účasti na jeho hovoru s Bohem se účastníme řeči, která je Bohem – modlitbou, jež se stává skutečnou výměnou mezi Bohem a člověkem.

Prostor tohoto Duchem zprostředkovaného ztotožnění s Kristem, které zároveň nutně znamená ztotožnění dotyčných lidí mezi sebou skrze Krista, nazýváme Církví. Mohla by se odtud přímo definovat jako místo nacházení identity člověka skrze jeho ztotožnění s Kristem, který mu dává svoji identitu.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

BŮH KONÁ DIVY SKRZE NAŠI SLABOST

Katecheze Svatého otce Benedikta XVI.

Svatý otec nám na příkladu apoštola Pavla ukazuje, že každá obtíž v následování Krista a ve svědectví jeho evangelium může být překonána důvěřivou otevřeností vůči Pánovu působení.

Každodenní setkání s Pánem a svátostný kontakt umožňují naší mysli i našemu srdci, aby se otevřely jeho přítomnosti, jeho slovům i jeho působení. Modlitba není jenom dechem duše, ale obrazně řečeno také oázou pokoje, kde můžeme načerpat vodu, která osvěžuje náš duchovní život a přetváří naši existenci. Bůh nás přitahuje k sobě, umožňuje nám výstup na horu svatosti, abychom mu byli stále blíže, a cestou nám nabízí světlo a utě-

chy. Taková je osobní zkušenost, na kterou poukazuje svatý Pavel ve 12. kapitole druhého listu Korintanům, u něhož se dnes zastavíme. Těm, kteří mu upírali legitimitu apoštola, nevypočítával komunity, které založil, a kilometry, které přitom ušel; neomezuje se na připomínku obtíží a odmítání, na které narazil při hlásání evangelia, ale ukazuje svůj vztah k Pánu, vztah natolik intenzivní, že jej charakterizují momenty extáze a hluboká kontem-

plance (srov. 2 Kor 12,1). Nechlubí se tedy tím, co sám učinil, svou silou, svými činy a úspěchy, ale chlubí se tím, co Pán učinil jemu a skrze něho. Velmi zdrženlivě totiž vypráví o své výjimečné zkušenosti, které se mu dostalo, když byl vytržen Bohem až do nebes. Připomíná, že čtrnáct let před napsáním tohoto listu „byl uchvácen – jak říká – až do třetího nebe“ (v. 2). Slovníkem a způsobem toho, kdo mluví o nevyšlovitelném, hovoří svatý Pavel

o tomto faktu dokonce ve třetí osobě, když tvrdí, že jeden člověk byl uchvácen do „zahrady“ Boží, do ráje. Kontemplace je tak hluboká a intenzivní, že si apoštol nevzpomíná na obsah obdrženého vidění, ale zná přesně datum a okolnosti, ve kterých jej Pán způsobem tak totálním přitáhl k sobě v okamžiku jeho konverze cestou do Damašku (srov. Flp 3,12).

Stačí to moje milost

Svatý Pavel dále říká, že kvůli tomu, aby pro vznešenost obdržených zjevení neupadl do pýchy, byl mu dán „osten“ (2 Kor 12,7), bolest, a že naléhavě prosil Vzkříšeného, aby byl zbaven tohoto Satanova posla neboli bolestného ostnu ve svém těle. Třikrát – jak píše – prosil Pána, aby od něj vzdálil tuto zkoušku. A právě v této situaci za hluboké kontemplace Boha, kdy „uslyšel slova nevyslovitelná, která člověk nesmí vyřknout“ (v. 4), dostalo se mu odpovědi. Zmrtvýchvstalý se k němu obrací jasnými a ubezpečujícími slovy: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti“ (v. 9).

Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný

Pavlov komentář k těmto slovům může překvapovat, ale ukazuje, jak porozuměl významu toho, že je opravdu apoštolem evangelia. Zvolal totiž: „Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný“ (v. 9b–10). Nechlubí se tedy svými činy, ale působením Krista, který jedná právě v jeho slabosti. Zastavme se ještě chvíli u této události, ke které došlo v době, kdy Pavel žil v ústraní a kontemplaci ještě předtím, než se vydal na Západ hlásat Krista, protože tento postoj hluboké pokory a důvěry před Božím zjevením je zásadní také pro naši modlitbu a náš život, pro náš vztah k Bohu a k našim slabostem.

Veliké věci nekonáme my, ale Pán Předně je třeba se ptát: o jakých slabostech apoštol mluví? Co je oním „ostnem“ v těle? Nevíme, a on to neříká, ale jeho postoj umožňuje chápat, že každá obtíž v následování Krista a ve svědectví jeho

evangelium může být překonána důvěřivou otevřeností vůči Pánovu působení. Svátý Pavel si je dobře vědom, že je „služebníkem neužitečným“ (Lk 17,10) – velké věci neučinil on, nýbrž Pán – a je tedy „nádobou hliněnou“ (2 Kor 4,7), do níž Bůh klade bohatství a moc svojí milosti. Ve chvíli této intenzivní kontemplativní modlitby svátý Pavel jasně pochopil, jak prožívat veškeré dění, zvláště utrpení, těžkosti a pronásledování, a jak jim čelit. Uprostřed zakoušené slabosti se projevu-

V modlitbě otevíráme svoji duši Pánu, aby přebýval v naší slabosti a přetvářel ji v sílu evangelia.

Boris Anrep: Obrácení svatého Pavla, Westminsterská katedrála (1960). Foto: Flickr, Lawrence OP (CC)

je moc Boha, který neopouští, nenechává na pospas, ale stává se oporou a silou. Pavel by byl zajisté raději, kdyby byl zbaven tohoto „ostnu“, utrpení, ale Bůh mu říká: „Nikoli. Je to pro tebe nezbytné. Budeš mít dostatek milosti, abys odolal a vykonal, co má být vykonáno.“

Duše se den ze dne zmlazuje v mnoha těžkostech

Totéž platí také pro nás. Pán nás nezabavuje, ale pomáhá nám zrát uprostřed utrpení, v těžkostech a příkořích. Víra nám totiž říká, že zůstaneme-li v Bohu, tak ačkoli „nám tělo chátrá a přicházejí mnohé těžkosti, duše se den ze dne zmlazuje právě

v mnoha těžkostech“ (srov. 2 Kor 4,16). Apoštol říká křesťanům Korintu, ale i nám, že „nynější lehké břemeno utrpení zjedná nám nad každou míru věčnou tíhu slávy“ (2 Kor 4,17). Lidsky řečeno, tíže břemena ve skutečnosti nebyla lehká, ale přetěžká, avšak ve srovnání s Boží láskou, s velkolepostí bytí milovaného Bohem se jeví lehkou, víme-li, že množství slávy bude nezměrné. Proto tou měrou, v jaké roste naše sjednocení s Pánem a zintenzivňuje se naše modlitba, dostává se nám také toho podstatného a chápeme, že nikoli moc našich prostředků, našich ctností, našich schopností uskutečňuje Boží království, nýbrž Bůh koná divy právě skrze naši slabost, nepřiměřenost našemu poslání. Musíme mít proto pokoru jednoduše nedůvěřovat sami v sebe, ale pracovat s pomocí Boží na Pánově vinici a svěřovat se mu jako křehké „hliněné nádoby“.

Jedině svěřením se Pánu je zárukou toho, že nepracujeme nadarmo

Svatý Pavel se vztahuje ke dvěma výjimečným zjevením, která radikálně změnila jeho život. První, jak víme, je omračující otázka na cestě do Damašku: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ (Sk 9,4). Otázka, která mu umožnila, aby uviděl a potkal živého a přítomného Krista a uslyšel jeho povolání stát se apoštolem evangelia. Druhým zjevením jsou slova, která mu Pán sdělil ve zkušenosti kontemplativní modlitby, o níž uvažujeme: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Jedině víra, svěřením se Božím jednání, dobrotě Boha, který neopouští, je zárukou toho, že nepracujeme nadarmo. Pánova milost byla silou, která provázela svatého Pavla v nezměrných námahách při šíření evangelia. Jeho srdce vstoupilo do Kristova srdce a byl uschopněn vést druhé k tomu, který zemřel a vstal z mrtvých pro nás.

V modlitbě tedy otevíráme svoji duši Pánu, aby přebýval v naší slabosti, přetvářel ji v sílu evangelia. Bohatostí smyslu se vyznačuje také řecké sloveso, kterým Pavel popisuje toto přebývání Pána v jeho lidské křehkosti. Říká *episkenosē*, což bychom mohli přeložit jako „postavit svůj stan“. Pán nadále staví svůj stan v nás, uprostřed nás – to je tajemství Vtělení. Samo Slovo Boží, které přišlo, aby přebý-

valo v našem lidství, chce stanout v nás, postavit v nás svůj stan, aby osvěcovalo a přetvářelo náš život a svět.

Rozjímat Pána je podmanivé a zároveň strašné

Intenzivní kontemplace Boha, jak ji zakusil svatý Pavel, odkazuje k té, kterou prožili učedníci na hoře Tábor, když spatřili Ježíše, jak se proměnil a jeho oděv zbělel, přičemž mu Petr řekl: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ a svatý Marek k tomu dodává: „Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení“ (Mk 9,5–6). Rozjímat Pána je podmanivé a zároveň strašné. Podmanivé, protože nás Pán přitahuje k sobě, uchvacuje naše srdce vzhůru a vynáší je do své výše, kde zakoušíme pokoj, krásu jeho lásky; strašné, protože obnažuje naši lidskou slabost, naši nepřiměřenost, snahu zvítězit nad Satanem, který strojí úklady našemu životu, onen osten vězící také v našem těle. V modlitbě, v každodenní kontemplaci Pána se nám dostává síly Boží lásky a cítíme pravdivost slov z listu svatého Pavla křesťanům Říma, kde píše: „A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,38–39).

Ve světě, kde nám hrozí, že se svěříme pouze účinnosti a moci lidských prostředků, v tomto světě jsme voláni ke znovuobjevení a odhalení moci Boha, jenž se sdílí v modlitbě, kterou každodenně rosteme v připodobňování vlastního života životu Krista, který – jak praví Pavel – „byl sice ukřižován jako slabý člověk, ale z Boží moci je živ. I my jsme s ním slabí, ale přesto budeme mít dostatek síly, kterou nám na vás dal Bůh“ (2 Kor 13,4).

Čím více prostoru dáme modlitbě, tím více se náš život promění a oživí konkrétní silou Boží lásky.

Všechno můžeme v tom, který nám dává sílu

Draží přátelé, v minulém století protestantský teolog a nositel Nobelovy ceny míru Albert Schweitzer řekl, že „Pavel je mystik, nic jiného než mystik“, to znamená člověk opravdu zamilovaný v Krista, s nímž je tak sjednocen, že může říci: Kristus žije ve mně. Mystika svatého Pavla se nezakládá jenom na jeho výjimečných prožitcích, ale také na každodenním a intenzivním vztahu k Pánu, který jej stále podporoval svojí milostí. Mystika jej nevzdalovala od reality, ale naopak

mu dávala sílu žít denně pro Krista a šířit církev až na konec tehdejšího světa. Sjednocení s Bohem nevzdaluje od světa, ale dává nám sílu, abychom skutečně byli s to konat, co je třeba konat ve světě. Také v našem životě modlitby proto můžeme zažít chvíle zvláštní intenzity, kdy možná cítíme živěji Pánovu přítomnost, ale důležitá je stálost, věrnost vztahu k Bohu, zejména v situacích vyprahlosti, obtíží, bolesti a zdánlivé absence Boží. Jedině jsme-li uchvázeni Kristovou láskou, budeme s to čelit každému protivenství jako Pavel v přesvědčení, že všechno můžeme v tom, který nám dává sílu (srov. Flp 4,13). Čím více tedy dáme prostoru modlitbě, tím více uvidíme, že se náš život proměňuje a oživuje konkrétní silou Boží lásky. Tak tomu bylo například u blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty, která v kontemplaci Ježíše, a to právě v časech dlouhé vyprahlosti, nacházela ten nejzazší důvod a neuvěřitelnou sílu rozpoznávat jej v chudých a opuštěných i navzdory své chatrné postavě. Kontemplace Krista v našem životě nás neodcizuje realitě – jak jsem již řekl –, nýbrž nám dává ještě větší účast na lidském dění, protože Pán, který nás v modlitbě přitahuje k sobě, nám umožňuje se prezentovat a být nablízku všem bratřím v Jeho lásce.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Silnější než nenávisť. Sedm životů pro Boha a pro Alžírsko

V květnu 1996 bylo zavražděno sedm trapistických mnichů v Alžírsku. Nehledali ani slávu, ani mučednictví, ani moc. V dopisech, článcích a kázáních, která napsali, nastínilo to, čemu věří, to, jak žijí uprostřed lidí, které milují, v dialogu s islámem, který neviděli jako fanatismus, ale jako cestu ke spáse muslimů. O jejich životě byl natočen také film, v ČR známý pod názvem „O bozích a lidech“. *Váz., 248 str., 250 Kč*

Wanda Póltawska: Deník přátelství

V této knize sledujeme autorčin duchovní život skrze zaznamenaná rozjímání, jež posílala svému duchovnímu otci K. Wojtyłovi (i poté, co se stal papežem), a několik desítek listů, kterými jí odpovídal a sdílel s ní a její rodinou svůj život. *Váz., 664 str., cena 599 Kč (do konce srpna v knihkupectví Paulinky a v on-line knihkupectví za letní cenu 479 Kč)*

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Kněží a řeholníci zemřelí ve věznicích a táborech nucené práce

V tomto a několika dalších číslech se budeme věnovat kněžím a řeholníkům, kteří zemřeli v době věznění, během výkonu trestu v důsledku nelidských podmínek a nedostatečné zdravotní péče.

Salesián P. ThLic. Vojtěch Basovník

Narodil v Polešovicích u Uherského Hradiště 14. srpna 1912. Pocházel z pěti sourozenců. Otec mu zemřel, když mu bylo šest let. Obecnou školu navštěvoval v rodné obci, kde také v místním kostele ministroval. Gymnaziální studia absolvoval v Uherském Hradišti. Poté, co se dověděl jako mladík z náboženských časopisů o salesiánech a také se v Polešovicích osobně setkal s pozdějším inspektorem kongregace P. Ignácem Stuchlým SDB, rozhodl se stát salesiánem. Odjel s výpravou českých chlapců, kteří se chtěli stát salesiány, v roce 1925 do Perozy do Itálie. V roce 1928 byl přijat do noviciátu ve Villa Moglia a v srpnu následujícího roku zde složil první sliby. Pak byl poslán studovat filosofii do Říma, kde získal také licenciát, a teologii vystudoval v Turíně. Na kněze byl vysvěcen 2. června 1939 v Turíně. Po návratu do vlasti vyučoval filosofii a teologii v řádovém domě v Ostravě. Po zániku ostravského ústavu přešel i s kleriky do Fryštáku a pak do Brna. Po válce působil v Mníšku pod Brdy a nakonec v Oseku u Duchcova.

Profesorem teologie v ilegality

Po likvidaci klášterů během tzv. akce K v dubnu 1950 byl spolu s ostatními salesiány internován právě v klášteře v Oseku. Po práci se tajně dále věnoval klerikům a přednášel jim teologii. Z centralizačního střediska byl v září 1950 odvezen k výkonu vojenské služby k jednotkám PTP. Postupně prošel s jednotkou několik míst, např. Sázavu, Velkou Losenicí a v květnu 1951 byl přeložen do Plumlova u Prostějova. U útvaru v Plumlově se P. Basovník opět tajně po práci věnoval několika bohoslovcům z kongregace a přednášel jim teologii, z níž u něj studenti také skládali zkouš-

ky. Jako vzdělaný kněz a doktor teologie byl samozřejmě sledován a byl vhodným objektem pro získání mezi kněze vstřícné komunistickému režimu. Dle tvrzení jeho sestry mu bylo za jeho případnou vstřícnost nabízeno atraktivní místo na faře v Praze a působení na teologické fakultě. Obojí však odmítl. Když 17. ledna 1953 zemřel zakladatel salesiánské

P. Vojtěch Basovník v období služby u PTP
Foto: archiv autora

provincie don Ignác Stuchlý a inspektor P. A. Dvořák byl v té době už ve vazbě, zvolili mladí salesiáni pobývající u jednotek PTP na Plumlově za jeho zástupce P. Basovníka. Tuto funkci vykonával pouze několik týdnů do svého zatčení.

Kriminál za výuku bohoslovců

Za tajné vyučování bohoslovců a jejich přípravu na vysvěcení v táborech v Oseku u Duchcova byl odsouzen spolu se dvěma z nich Vyším vojenským soudem v Trenčíně 24. září 1953 na čtyři roky. Trestného činu sdružování proti republice se měl P. Basovník dopustit rozšiřová-

ním pastýřských listů v litoměřické diecézi a vyučováním salesiánských kleriků, jejich přípravou na zkoušky a na vysvěcení v soustředovacím táboře v Oseku. Zneužitím náboženské funkce označil soud v případě P. Basovníka jeho tajné pokračování v přednášení teologie řeholním klerikům i diecézním bohoslovcům při pobytu u jednotek PTP, k nimž nastoupil v říjnu 1950, a jeho překlad a rozšíření letáku „Věznům“, s povzbudivým textem pro vězněné a internované spolubratry.

Amnestií prezidenta republiky ze dne 4. května 1954 mu bylo z trestu prominuto 16 měsíců, tzn. že trest mu měl skončit v červnu 1955. Po věznění ve Valdicích byl převezen do vězeňského tábora Rtyně v Podkrkonoší, tzv. Tmaváku, kde pracoval v dolech.

Cestou utrpení

P. Basovník byl přijat 11. února 1955 na táborovou ošetrovnu ve Rtyni pro horečnaté onemocnění horních cest dýchacích MUDr. Fruhwirthem, který diagnostikoval chřipku a tak pacienta i léčil. 15. února se u léčeného objevily příznaky ischiasu a revmatismu. 18. února zjistil Dr. Fruhwirth, že nemocný má v oblasti hýždí absces velikosti asi dvou dlaní, který pak do 21. února léčil ichtiolovou mastí a obklady. 21. února provedl lékař řez tohoto zánětu a dále ho vyplachoval a dával pacientovi penicilín. 9. března se objevily na kůži pacienta po celém těle modré skvrny a došlo k otokům všech končetin. O den později byl P. Basovník převezen do vězeňské nemocnice ve Valdicích a odsud do jičínské nemocnice, kde 17. března 1955 ve věku 43 let zemřel. Byl pochován na vězeňském hřbitově ve Valdicích. V roce 1969 bylo získáno povolení k exhumaci a za účasti spolubratrů ze salesiánské kongregace

a biskupa Štěpána Trochty byly jeho pozůstatky pohřbeny do kněžského hrobu na hřbitově v rodných Polešovicích.

Léčení na Tmaváku

Příčinou smrti byla podle patologa sepse (celkový zánět) a příčinou onemocnění rozsáhlý absces. Pro provedení léčby takového onemocnění – chirurgického zákroku – nebyly na táborové ošetrovně vyhovující podmínky. Při prohlídce lékařské dokumentace o průběhu léčby zjistila kontrola záměrně nedostatečně vedené zápisy. Znalec uvedl, že Dr. Fruhwirth mohl již dříve rozpoznat nebezpečný průběh onemocnění, zajistit jeho nemocniční léčbu, a především už na počátku zhoršujícího se stavu pacienta jej nechat převést do jičínské nemocnice.

Podle mnohých svědectví vězňů z Tmaváku se však Dr. Fruhwirth snažil starat o P. Basovníka i o ostatní vězně v údésných táborových podmínkách poměrně poctivě a svědomitě. Dokonce i P. Basovník si ho dle jejich svědectví během léčby chválil. Dle svědectví vězně Františka Kubaše Dr. Fruhwirth žádal velitele tábora o převoz P. Basovníka, ale k převozu pacienta stále nedocházelo. P. Basovník byl pak převezen do jičínské nemocnice už umírající. Podobné svědectví získala sestra P. Basovníka paní A. Tomíčková. Uvedla, že se od pacientů z jičínské nemocnice dozvěděla, že převoz do nemocnice v Jičíně byl zorganizován pozdě, takže veškerá péče neměla v této nemocnici úspěšný výsledek. Objevila se ovšem i kritická hodnocení přístupu a ošetrování. Kriticky naopak hodnotil přístup Dr. Fruwirtha k P. Basovníkovi např. spoluvězeň P. Antonín Huvar, který ho označil za bezcitný a cynický.

P. Václav Říha, administrátor v Nepomuku

Narodil se 10. dubna 1923 v Praze v rodině nižšího soukromého úředníka. Otec brzy zemřel a záhy také ztratil matku. Na obecné škole pobýval ve svatováclavském penzionátě a poté studoval na pražském arcibiskupském gymnáziu. Teologii studoval na pražské teologické fakultě a následně v Římě. V roce 1946 se u něj objevily plicní potíže a chrlení krve. Při

lékařské prohlídce u něj byla zjištěna TBC a absolvoval léčebný pobyt ve Švýcarsku. Kvůli špatnému zdravotnímu stavu – měl srdeční vadu a trpěl neurastenii – jej v roce 1947 odmítl arcibiskup Beran vysvětit, a tak kněžské svěcení přijal až následujícího roku z rukou biskupa Hloucha. Nejprve nastoupil na místo kaplana v Domažlicích. Od roku 1948 působil jako prefekt a spirituál v kněžském semináři v Českých Budějovicích. Po internaci českobudějovického biskupa byl přesunut

P. Václav Říha v období věznění. Foto: archiv autora

církevním tajemníkem do Nepomuku, kde zastával místo administrátora. Rovněž spravoval farnost Kasejovice.

Před soudem mezi věrnými

V souvislosti se zatýkáním spolupracovníků biskupa Hloucha si Bezpečnost 12. května 1952 přišla i pro P. Říhu. Byl obviněn z rozšiřování a čtení pastýřských listů, tajných kontaktů s biskupem Hlouchem v jeho internaci, s tajně vysvěcenými biskupy Otčenáškem, Matouškem, rozšiřování tajných fakult aj. Dne 19. září byl po dvoudenním přelíčení v Písku odsouzen Krajským soudem v Českých Budějovicích v kněžském monstrprocesu Jarolímek a spol. za velezradu na 12 let. P. Říha byl vězněn na Mírově. Pracoval zde v oddělení Lipo a Koh-i-noor. V průběhu roku 1954 a 1955 musel být několikrát přemístěn do ústavní nemocnice – objevovaly se u něj srdeční těžkosti, vysoký tlak a trpěl revmatickým zánětem kloubů. I přes

vážné zdravotní problémy zůstal P. Říha ve vězení věrný víře a svému svědomí – do vězeňského dotazníku napsal: „Necítím se mravně vinným, poněvadž v svém jednání, výlučně náboženském, jsem spatřoval jen a jen obranu náboženství a víry a úmysl škodit státu jsem neměl. Mou činností, výlučně náboženskou, nebyla způsobena žádná škoda. Toužím po kněžské působnosti v duchovní správě.“

Skutečný mučedník

Zdravotní stav P. Říhy se ve věznicích zhoršoval. Po psychickém otřesu způsobeném mimořádnou vězeňskou prohlídkou 29. září 1956 zemřel na infarkt. Bratru Zdeňkovi bylo jeho úmrtí pouze oznámeno – ostatky zemřelého mu vydány nebyly a nebyla mu umožněna ani účast na pohřbu.

ThDr. Oto Mádr, spoluvězeň P. Říhy, na něj vzpomínal: „Ve vězení zemřel jeden můj blízký přítel – P. Václav Říha – skutečný mučedník. Pocházel z Prahy a pak sloužil v budějovické diecézi. Když biskupové vydali v roce 1949 pastýřský list o situaci církve v Československu, podílel se na jeho rozšiřování, za což ho pak zavřeli. Ve vyšetřovací vazbě mlčel a nechtěl vyradit další, tak ho krutě mučili – topili ho ve vodě. Snažil jsem se mu být oporou. Měl velké potíže se srdcem. Ve vězení se choval statečně – pomáhal nám opisovat texty a schovával pak různé materiály u sebe ve slamníku. V době maďarských událostí udělali jednou večer velký „filcunk“ – prohlíželi všechny cely. Stál jsem na chodbě vedle Václava a viděl jsem, jak bledne, a cítil jsem jeho úzkost. Doufal jsem, že se z toho vyspí, ale v noci kolem třetí hodiny mě probudilo chrčení na druhém konci cely. Václav vstal, sesul se na postel a chroptěl. Hned jsme zavolali dozorce, do deseti minut přišel kupodivu i lékař. Dal mu injekci, ale bylo už pozdě. Než zemřel, udělil jsem mu do ucha rozhršení.“

Vojtěch Vlček

Další díl v čísle 18/2012

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

JAK SE VYPOŘÁDAT S POLITICKOU KOREKTNOSTÍ

Na Západě se začala prosazovat nová etika politické korektnosti. Je výlučně sekulární, zpochybňuje univerzální lidské hodnoty, absolutizuje rovnost a svobodu. Jaké je východisko z této situace?

Výraz „politicky korektní“ se obecně od roku 1990 používá mezi konzervativci jako žertovné znevážení nekritického konformismu *duchu světa* pocházejícího ze strachu, že se někomu znelíbím či někoho urazím. Politická korektnost se chápe jako znak slabosti a nedostatek charakteru a má pejorativní podtext. Naopak politická *nekorektnost* znamená kreativitu, morální odvalu a přímou. Výraz *pen-sée unique* znamená ve Francii ten samý jev, i když omezený jenom na oblast „myšlení“, zatímco *politická korektnost* se používá v širším významu na jazyk, postoje, politiku, styl života, jakož i na myšlenky.

Spojení západní většiny s étosem šedesátých let

Kromě svého ironického a satirického charakteru se politická korektnost vztahuje na skutečnost, kterou je třeba seriózně studovat: jev masivního spojení západního světa obou směřování (levice i pravice), včetně mnohých křesťanů, se světovým názorem postmoderní menšiny, post-židovsko-křesťanské inteligence, která úspěšně vedla západní kulturní revoluci. Toto postupné spojování a propojování začalo v šedesátých letech a skončilo v letech devadesátých v přijetí nového konsensu, který se do praxe převedl jako *globálně normativní*. Proto by někdo mohl tvrdit, že se politická korektnost jako západní jev stala v posledních desetiletích globálním jevem nové normativní etiky. Tento posun poukazuje na pohyb směrem k větší formálnosti a etické „autoritě“ revolučního procesu a vyvstává otázka, jaký bude příští krok tohoto procesu.

V osmdesátých letech minulého století se stalo zjevným, že na Západě zvi-těžila nová etika: jak *kultura*, tak *politika* už byly se svými hodnotami a prioritami na vedlejší koleji. K jádru hodnot politic-

ké korektnosti je možné počítat inkluzi (menšin), svobodnou volbu, rovné příležitosti, práva žen, environmentalismus, „spolucítění“, solidaritu, průhlednost, účast, nediskriminaci, práva menšin, toleranci, „neutralitu“, „globální“ hodnoty. Hlavními mezi nimi jsou *svoboda* (zvolit si) na jedné straně a *rovnost* na straně

Hieronymus Bosch: Zahradu pozemských rozkoší, detail (1503–1504). Foto: Wikipedia

Nová etika absolutizuje svobodu a rovnost a odděluje je od jejich přirozeného spojení se zákonem vepsaným v lidských srdcích.

druhé (skupin lidí, kteří byli považováni tradičně za „diskriminované“, jako ženy, děti, černoši, handicapovaní, domorodci, a menšiny jako lesbičky, gayové, bisexuálové a transgender...).

Nová etika zpochybňuje univerzální lidské hodnoty

Naproti tomu pojmy jako autorita, pravda, charita, hřích, náboženská svoboda, dobro a zlo, tradice, rodina, panenství, kom-

plementarita, věčnost, přirozený zákon, stvoření, mateřství, otcovství, manželství... začaly nabývat negativní význam. Ve skutečnosti tato slova dnes prostě a jednoduše chybí v západním politickém a kulturním diskurzu. Jejich používání a převaha, kterou by se měly projevat v každé společenské oblasti, se staly „politicky nekorektními“, „proti proudu“. Nově vytvořené pravověrné učení pak mnohé z toho spojuje s fundamentalismem, radikálním, intolerancí, diskriminací... nebo se stereotypy, které je třeba odstranit.

To, co chce nová etika ve skutečnosti odstranit, je otevřenost k transcenci, se zaměřením především na židovsko-křesťanskou tradici. Nová etika je sekulární: výlučně imanentní. Přeprocovává univerzální lidské hodnoty a současné lidské aspirace podle sekulárních parametrů. Absolutizuje především svobodu a rovnost a odděluje je od jejich přirozeného spojení se zákonem vepsaným v lidských srdcích. Svoboda totiž směřuje k procesu „liberalizace“ od tohoto zákona, k získání práva dělat, co si kdo zvolí, i když je to proti tomu, co svědomí rozpoznává jako pravdivé a dobré. Pojem rovnosti se stává procesem dekonstrukce rozdílů vepsaných do reality. Stal se principem, který se v praxi jako první aplikoval na menšiny, které zneužívají pojem svobody a požadují „stejná“ práva jako ti, kteří jsou v souladu s realitou a pravdou. Radikalizace svobody a rovnosti neproběhla za jednu noc. Předcházela tomu dlouhý historický proces, který započal Francouzskou revolucí.

Hodnoty postmoderní etiky jsou reakcí na zneužívání modernity, jako machismus, autoritářství, kolonialismus, tvrdost srdce, vyloučenost, zanedbání péče o životní prostředí, nerovnost, ale jsou poznačeny radikálností. Prosadily

se bez toho, že by se setkaly s nějakým větším odporem a staly se hlavním kulturním a politickým proudem.

Nová etika nahrazuje věčné hodnoty

Slova, která se stala „politicky neko-rektními“, byla nahrazena: například z manželů jsou *partneři*, z rodiny *rodina ve všech svých formách*, z představitelů *účastníci*, suverenita je nahrazena *globální vládou*, komplementarita pohlaví *rovností pohlaví*, stvoření nahradila „*Matka Země*“ (tedy evoluce, pozn. překl.) či *Země* apod. Jinými slovy, nová etika je dynamická a má za cíl nahradit prostor oprávněně patřící ve společnosti tomu, co je univerzálně reálné, pravdivé a dobré, otevřené Božímu zjevení.

Nahrazení je způsobeno aktuální nekompatibilitou těchto dvou etických systémů. Nová etika považuje každé vzpomnutí rodiny (tradiční rodiny složené z manžela, manželky a dětí) za urážející pro homosexuální dvojice nebo rozvedené rodiny. Návrhy sociálně-ekonomických a výchovných opatření, která by byla vhodná pro tradiční rodinu, by byly proti zájmům LGBT dvojic. Veřejné probírání postabortivního syndromu nebo abortivního charakteru antikoncepce by bylo zneužitím předpokládaného práva ženy na volbu. Kdo ve jménu náboženské svobody a svobody projevu nazve praktikování homosexuality hříchem, porušuje právo člověka zvolit si svou sexuální orientaci. Kdo poukazuje na sociálně-ekonomické důsledky rozvodu, jde zase proti logice lidských práv. Kdo brání práva rodičů vychovávat své děti, protičeží právu dítěte mít „vlastní názor“.

Od západní politické korektnosti ke globální etice

Studená válka skončila právě tehdy, když kulturní revoluce dosáhla svého kritického bodu zralosti. Došlo k nastartování globalizace postmoderní etiky. Proces rozmanitých konferencí pořádaných Spojenými národy mezi lety 1990 a 1996 k této globalizaci přispíval. Cílem OSN bylo vybudovat „nový globální konsensus“ v normách, hodnotách a prioritách mezinárodní kooperace pro 21. století. OSN chtěla vytvořit etický rámec k eko-

nomické globalizaci, která dosáhla svého vrcholu na konci 80. let.

Série „nových paradigmat“ vyjádřených pomocí nové globální řeči pak byla přijata a začleněna do domnělého „konsensu“. Podívejme se na několik příkladů: dobrá vláda, udržitelný rozvoj, budování konsensu, kvalita života, reprodukční zdraví, výchova vrstevníky (*peer education*), rovnost pohlaví (*gender*), reproductivní a sexuální práva, vlastnictví, internalizace, právo volby, obecný přístup k volbě, informovaná volba, práva dětí,

Hieronymus Bosch: Zahrada pozemských rozkoší, detail (1503–1504). Foto: Wikipedia

Hlavním nebezpečím nové etiky je uvěznění do čistě imanentní perspektivy – perspektivy uzavřené pro transcendenci, a tedy netolerantní a radikální.

zrovnoprávnění žen, účastnická demokracie, organizace civilní společnosti, nestátní subjekty, partnerství, princip nediskriminace, realizace vlastních možností, budování kapacity, nulový růst, slavení kulturní rozmanitosti, sexuální rozmanitost, blahobyt pro všechny, dekonstrukce, tělesná integrita, osvědčené postupy, globální problémy, začlenění, partnerství veřejného a soukromého sektoru, kulturně citlivé přístupy...

Už od jejich používání na konferencích OSN považovala globální vláda tato nová paradigmata za globální normy – tedy normy nové etiky, podle kterých lidé musí myslet a konat, a to je politická korektnost.

To, co lze nazvat *jevem nového globálního jazyka*, se stalo historickou sku-

tečností. Její konstrukce západní postmoderní inteligencí, která vedla Západ od modernity k postmodernitě, začala v šedesátých letech a probíhala následujících třicet let až do pádu Berlínské zdi. Tito západní experti pocházející z post-židovsko-křesťanské sekulární kultury mají od počátku internacionální anebo globální náhled. Již od šedesátých let minulého století vytvářeli operační partnerství se specializovanými částmi mezinárodních organizací. A tak v roce 1990 převzali kormidlo globální vlády. To pak vysvětluje lehkost, s jakou se tato paradigmata prosadila v době vytváření globálního konsensu. Západní vlády vycházely ze studené války a uvažovaly stále podle staré mentality; chyběla jim vize nové éry, která právě začínala. Naopak ideologie měly vizi a využily svou příležitost zaplnit vakuum vůdčí vrstvy. Proměnily západní politickou korektnost v „politickou korektnost“ na globální úrovni. Globální normy na druhé straně i na Západě posilily podmanivý charakter nové etiky. Tím způsobem nahradily pojem „politické korektnosti“, která již ve skutečnosti byla na ústupu.

Horizontální jev

Horizontální prosazení nového politicky korektního jazyka se uskutečnilo bleskovým způsobem – jenom v průběhu několika let, zhruba mezi koncem konferenčního procesu v roce 1996 a rokem 2000. Od té doby tento jazyk už není jazykem menšiny, stal se jazykem našich dětí a adolescentů, jejich školních příruček, učitelů a profesorů na všech úrovních výchovy, a to všude ve světě. Nový jazyk se užívá ve zdravotnických zařízeních v nejuvdálenějších vesničkách Konga, Peru nebo Indie, na reklamních tabulích hlavních měst, v ročních zprávách nadnárodních korporací, v médiích, kinech, rozhlasových programech, v nevládních organizacích...

Nový jazyk už nepatří jenom západní „levici“, odkud vlastně pochází: už patří, a to od konce roku 1990, k politické platformě všech stran, a to nejen na Západě, ale také ve zbytku světa. Už to není jen doména OSN: místní autority, všechny vlády a jejich ministerstva, regionální organizace, jako je Evropská unie, ho také

„vlastní“. Už není rezervován jen pro politiku: široce pronikl do kultury.

Už není výlučnou sekulární sférou: je přítomný v kázáních imámů a pastorů a v učení rabinů, čímž dochází k sekularizaci zevnitř. Známe to: už to není v Církvi něco jenom vnějšího. Je však nepopíratelné, že nový jazyk pochází odjinud, nikoli z Církve, nikoli z Božího zjevení.

Je třeba potvrdit, že globální rozšíření tohoto nového jazyka bylo drtivým úspěchem: v horizontální rovině už kulturní revoluce proběhla.

Vertikální jev

Vertikální prosazení nového jazyka je složitějším jevem. Znamená, že instituce a jednotlivci, kteří tento jazyk vědomě používají, ho už vnitřně přijali a ztotožňují se s etikou, kterou vyjadřuje, a angažují se při jejím uvádění do života. To se děje jenom tehdy, když proces ztotožňování je započatý a kultury se z vnitřku zásadně (když ne nevratně) transformují. Na Západě už nová etika pronikla do nejodlehlejších oblastí společnosti, protože většina těch, kteří mají vliv na společnost a politiku, ji už přijali.

Tento přivlastňovací proces není hned viditelný. Obsah nové etiky je dvouznačný. Kdyby ukázal svou radikálnost, mohl by vyvolat odpor a opozici některých kultur a náboženství.

I když dvouznačný, nový jazyk láká. Zneužívá univerzální aspirace lidstva, zvláště ve prospěch podpory žen a zlepšení jejich životních podmínek („genderová rovnost“, „práva žen“, „autonomie“...), sebeurčení národů („vlastnictví“), větší respekt k prostředí než za modernity („udržitelný rozvoj“), rovnost mezi Severem a Jihem („partnerství“), větší respekt k nezápadním kulturám („kulturně citlivé přístupy“) a větší politická účast („participativní demokracie“)… Zdá se, že nová etika odpovídá těmto aspiracím. Odděluje je však jemná, ale zásadní linie od kultur a tradic, stejně jako od sociální nauky Církve.

Nový jazyk poháněný silnou dynamikou vtahuje ty, kteří jej používají, do logiky jejich etiky, čímž je nepozorovaně vede k postupnému opouštění vlastních hodnot. Pasivní užívání nového jazyka, mimo kulturní konformismus nebo pro politic-

kým a kulturním nátlakem, kde se to zdá nezadržitelné, také zavazuje. Člověk tím totiž vstupuje do systému, jehož cíle definují jiní. Když do tohoto systému jednou vstoupí, je veden tam, kam jít nechtěl.

Proces kulturní transformace vyžaduje čas. Vertikální globální kulturní revoluce dosud probíhá.

Úspěchy nového jazyka

Nový jazyk vyjadřuje, jak to už samo slovo napovídá, úspěchy postmoderní etiky, která vládla v západní modernitě po staletí. Žijeme ve světě koexistence starého a nového, modernity a postmodernity. Ta poslední destabilizuje a dekonstruuje

Nová etika vede lidi k tomu, aby se identifikovali s diktátem expertů. Paralyzuje individuální rozum a svědomí.

Následovník H. Bosche: Ecce Homo (1557–1600). Foto: Wikipedia

(dvě klíčová slova jejich slovníku) modernitu i židovsko-křesťanskou tradici. Ale převážná většina lidí všude na světě, například, nerozlišuje úspěchy současné koexistence vlád a řízení, národních demokracií a globální vlády, představitelů a účastníků, výchovu a sensibilizaci, univerzální hodnoty a globální etiku.

Každé jednotlivé paradigma je třeba patřičně rozlišovat. Každé z nich představuje specifickou výzvu: vážné nebezpečí (často neuvědomované) a také snad příležitost pro křesťany. Hlavní nebezpečí nové etiky, společné pro všechna para-

digmata, představuje uvěznění věřících do čistě imanentní perspektivy – perspektivy uzavřené pro transcendenci, a tedy netolerantní a radikální.

Zde je několik příkladů:

1. „Senzibilizace“ nebo „růst uvědomění“ je dnes běžnou praxí. Uvažovali jsme o rozdílu mezi *výchovou* a *sensibilizací*? Veřejné mínění je dnes vychováváno kampaní „zvyšování vědomí“, například o otázkách životního prostředí nebo AIDS. Veřejné mínění pasivně přijímá názory „expertů“ globálního vedení a staví se do pozice „těch, kteří vědí“ a tvrdí, že mají technické dovednosti určit, jaký kurs má mít politika. Pravá výchova povzbuzuje a vybízí každého jednotlivce k tomu, aby používal svou svobodu, rozum a svědomí a usiloval o to, co je pravdivé a dobré, a choval se podle kritérií lásky a pravdy. Současná kampaň v prospěch „růstu uvědomění“ vynechává tento proces osobního rozlišování: zavazuje lidi k tomu, aby se identifikovali s *Diktátem expertů*. Paralyzují individuální rozum a svědomí – jemná forma diktatury.

2. Absolutním principem nové etiky je princip nediskriminace: absolutní, protože povinný a v praxi použitelný na všechno – ale v praxi hlavně jako princip přednosti pro minority jako LGBT nebo feministické lobby. Absolutizace nediskriminace dusí křesťanské poselství, totiž milovat každou osobu, včetně nepřítelů – nejen ho „nediskriminovat“.

3. Udržitelný rozvoj není jen politickým konceptem, ale také novou etikou vznášející se nad náboženstvími, která prý svým zdůrazňováním toho, „co je za“, měla ovlivňovat mnoho lidí, aby se nestarali o to, co je „zde dole“, a o ničení naší „Matičky-Země“. Místo otevření se transcendenci se uzavírá do sebe a absolutizuje imanenci. Necháme-li se zlákat etikou udržitelnosti, nevystavujeme se tím riziku, že zapomeneme, že nejsme stvořeni k „sebeudržitelnosti“ (pesimistická perspektiva přežití), ale pro věčný život? Kromě toho rozvoj udržitelnosti se týká i mnoha jiných oblastí, mezi nimiž se přednost dává „rovnosti pohlaví“ a „reprodukčnímu zdraví“.

4. Není lákavý také pojem kvality života? Avšak určit, že nějaký životní standard je kvalitní a jiný standard takovou

kvalitu nemá, znamená stát se soudcem těch podmínek, v kterých je život hodný života – z toho důvodu se pak uskutečňují aborty nemocných nebo handicapovaných dětí, eutanazie osob na konci jejich života, rozmáhá se neúcta a pohrdání starými a slabými osobami.

5. „Reprodukční zdraví“, termín přijatý na konferenci o populaci v Káhiře v roce 1994, znamená, kromě jiného, univerzální přístup k celé řadě antikoncepčních metod, přístup k „bezpečnému“ potratu a sterilizaci, za předpokladu, že je dobrovolná, umělé *in vitro* oplodnění, „sexuální svobodu“ (více partnerů, žádné závazky). Je třeba zdůraznit, že termínem „univerzální“ OSN a jeho partneři myslí „pro všechny“, ať jde o jakýkoli manželský svazek, stav fyzického nebo mentálního zdraví, „sexuální orientaci“, a pro mladé lidi „bez vědomí rodičů a jejich souhlasu“.

6. Rovnost pohlaví (*gender equality*) patří do reprodukčního zdraví. Transverzální priority mezinárodní spolupráce agresivně a globálně vynutily rovnost pohlaví, a to přes skutečnost, že spočívá na principu, že mateřské, snoubenecké a výchovné povolání ženy, mužská a ženská antropologická komplementarita, heterosexuality, a dokonce mužské a ženské tělo jsou jenom sociální výtvoři – stereotypy, které se mají dekonstruovat pomocí kultury, výchovy a zákonů, aby se žena osvobodila od všech forem „diskriminace“ a tak se stala muži ve všem „rovná“, aby se podporovalo její „posílení“ a její autonomie a každý jednotlivec se mohl těšit z možnosti zvolit si vlastní sociální funkci a „sexuální orientaci“.

Co můžeme dělat?

Politická korektnost je důsledkem pasivity „většiny“, jejíž „nezasahování“ do hlavních kulturních změn tehdy, když to bylo historicky nutné (mezi lety 1960 a 1990), vytvořilo politické vakuum, které pak bylo velmi rychle vyplněno ideologickými minoritami připravenými uchvátit moc. Vždyť jejich už vzpomínaný úspěch je historicky bezprecedentní: vskutku se jim *de facto* podařilo globálně vnútit svůj světový názor: prostřednictvím mezinárodních organizací vnútili světu nový jazyk a etiku.

Pasivita většiny se může stát největší překážkou při překonávání snahy

o uchvácení moci ideologickými menšinami. Když bude většina ve střehu a proaktivní, tyto menšiny nebudou moci uplatňovat takovou moc. Někdo se však může zeptat, zda je ještě možné se dnes angažovat v politice, když čelíme tak jednostrannému, sekulárnímu a často netolerantnímu „systému“? Jaké je východisko z této situace? Na tuto otázku neexistuje hotová odpověď, žádná lehká cesta. Otázky, kterým čelíme, jsou složité. Je třeba následovat několik kroků, které se zdají nevyhnutné, abychom se vydali na cestu rozlišování a opět se začali zodpovědně chovat.

H. Bosch nebo jeho následovník: Kristus nese kříž (1510–1535). Foto: Wikipedia

Je třeba jít proti proudu, úzkou cestou, zastávat se toho, co je pravdivé a dobré, a milovat.

1. **Překonat neznalost a nevědomost.** Jako francouzští aristokraté v době revoluce, kteří při čaji spokojeně diskutovali o svých záležitostech, až se najednou ocitli pod gilotinou, hleděla většina křesťanů Západu na kulturní revoluci jen zdálky. Jejich neznalost dějin, obsahu, strategie a operačního mechanismu revoluce je nesmírná. Tuto nevědomost musí překonat, chtějí-li poznat kořeny a příčiny dekadence Západu.

2. **Rozlišovat.** V nové etice není věc jen černé nebo bílé. Ve svém radikálním aspektu si revoluce přivlastnila změny, které se měly stát a po kterých lidé toužili. Patří sem větší zodpovědnost k životnímu prostředí, větší respekt k stejné důstojnosti ženy, větší účast při rozhodování o základních politických otázkách,

a co je nejdůležitější, aspirace na lásku, aspirace na společnost, kde by opět vládla láska, kde by už nevládla koalice moci a rozumu, jak tomu bylo v moderní době. Toto rozlišování je zásadní při vypracovávání odpovědi na výzvy nové globální kultury. Reakcionářská odpověď, která by se špinavou vodou vylila i dítě, by byla špatná a kontraproduktivní.

3. **Odpoutávat křesťany od nové etiky.** Mnozí křesťané se na základě nesprávné interpretace výzvy II. vatikánského koncilu k dialogu nechali zvládnout hodnotami revoluce a podřídili se logice výlučně sekulární etiky. Přizpůsobují se etice politické korektnosti a používají nový globální jazyk. Nová paradigma mylně považují za sociální doktrínu Církve. Když přestanou rozlišovat, vědomě či nevědomě pracují sami proti sobě proti. Zde je uvnitř Církve mnoho co dělat.

4. **Poukazovat na trhliny v systému.** Sociální inženýři stavějí babylonskou věž na písku. V budově už se objevují trhliny. Když se na to díváme ve světle reality a pravdy, objeví se v dnes vnucované ortodoxii flagrantní protirečení. Jak dlouho ještě budou mít lidé zavřené oči před hořkou realitou antropologických, kulturních, politických a ekonomických důsledků revoluce – zamlčovat, například, utrpení postabortivního syndromu, sociální náklady rozvodů, drastické sociálně-ekonomické důsledky evropské demografické zimy?

5. **Nebát se.** Přestože vykazují vnitřní rozpory, jsou nekoherentní, a tedy neudržitelné, mají kulturní revoluce, politická korektnost a nová etika tvrdý a neústupný charakter. Cení zuby. Jít proti proudu, úzkou cestou, zastávat se toho, co je pravdivé a dobré, milovat, to vyžaduje odvalu.

Marguerite A. Peeters

Text byl publikován Evropskou sítí křesťanů (www.europe4christ.net) a je součástí publikace „*Exiting a Dead End Road. A GPS for Christians in Public Discourse*“, Kairos 2011, viz <http://www.intolerance-againstchristians.eu>

Marguerite A. Peeters, ředitelka Institutu pro dynamiku mezikulturního dialogu

BOUŘLIVÉ MISIE

Ohlédnutí za dominikánskými misiemi v Přelouči

Přeloučské svatojakubské dny – pod tímto názvem proběhly ve dnech 22.–29. července 2012 dominikánské misie v Přelouči. Stejně jako v minulých letech nabídl misijní tým obyvatelům města bohatý duchovní i kulturní program a především příležitost pro osobní setkání a rozhovor.

Bouřkou byl (neplánovaně) ukončen poslední „veřejný“ bod programu – koncert na náměstí, leckdy bouřlivé byly naše debaty s místními obyvateli a bouřlivých ovací se dostalo některým účinkujícím. Jistě, něco obdobného jsme zažívali již dříve, přesto však byly letošní misie ve vícero ohledech výjimečné. Šlo o vůbec první, jež proběhly na území královéhradecké diecéze – a nás velmi povzbudila přítomnost jejího pomocného biskupa Josefa Kajneka, který celebroid zahajovací mši svatou. Výjimečné bylo i to, do jak úzkého kontaktu s farností jsme vstoupili a zároveň jak se nám od ní (a také od paní starostky, již patří naše vřelé díky) po celou dobu misí dostávalo široké podpory. Konečně jsme se setkali i s výjimečně vyhraněnou reakcí některých obyvatel, kteří se setkání s námi cíleně vyhýbali (což je ostatně jejich právo), či záměrně rušili naše pouliční kázání. Přesto nemohu souhlasit s velmi negativní pověstí Přelouče, o níž nám referovali samotní její obyvatelé.

My jsme se ve stínu Labe a „nula desítky“ setkali se zajímavým městem, které žije skromným, ale autentickým životem. Určitě není dokonalý, jak jsme se o tom sami přesvědčili, když jsme k evangelizaci chtěli využít zdejší nově zaváděné farmářské trhy a posléze jsme zjistili, že o pouhých pár stánků Přeloučané (dost pochopitelně) nejeví větší zájem. Vzhledem k tomu, že ve městě působí i evangeličtí a husitská duchovní, stalo se nám také vícekrát, že se z oslovených, kteří jevíli mimořádný zájem o rozhovor, vyklubaly právě jejich ovečky. Ovšem i mnozí nekřesťané nás vlídně přijali k rozhovoru či našli cestu na některý bod programu, ať už šlo o ten kulturní, intelektuální či modlitební.

Misijní tým při pouliční evangelizaci v Přelouči. Foto: Valentin, Dominikánské misie

Dnešní svět potřebuje lidi, kteří hlásají a dosvědčují, že Kristus nás učí umění žít i cestě pravého štěstí, protože On sám je cestou života. (Benedikt XVI.)

Základní forma misí zůstala beze změny, ať už jde o jejich rozvrh, náplň či provedení: její aktéři se však částečně mění, a tak i letos přibyli noví: ať už na poli hudebním, či přednáškovém, kde při svém debutu získával ostruhy fr. Justin OP. Proměny také pochopitelně doznal misijní tým jako takový, kde přibyli noví členové – tentokrát zejména ze Slovenska. Již několik let do progra-

mu s úspěchem zařazujeme prohlídky kostelů; v Přelouči mají nejen ten farní, se vzácnou freskou v sakristii (která je ve skutečnosti původním kostelíkem, jedním z vůbec nejstarších ve východních Čechách), ale také jeden hřbitovní, jenž dříve býval cílem poutí.

Jako posila a pomoc na pouti nikoli do Přelouče, ale do nebeského Jeruzaléma měla sloužit naše misie. Nakolik se to podařilo, nemůžeme hodnotit. Ovšem stejně jako její přípravu i průběh, tak i její plody chceme svěřit modlitbě.

fr. Ludvík Grundman OP
Další informace najdete na <http://misie.op.cz>

P. Ludvík Grundman OP,
farní vikář ŘKF u kostela sv. Jiljí v Praze

AFRICKÉ DĚTI NEJSOU HROZBOU

Zaměření Gatesových na antikoncepci je zavádějící

Ti, kdo chtějí skutečně pomoci Afričanům v boji proti chudobě, by se měli věnovat programům, jež opravdu pomáhají, nikoli programům, které pouze brání Afričanům, aby se vůbec narodili.

Auta na cestě ve vzdálené jižní Rwandě víří prach, ale jak se dostáváme blíže, obraz začíná být jasnější: čtyři lidé nesou na nosítkách muže. Nemocnice v Nya-kibandě je však ještě několik kilometrů daleko.

Nezapůsobilo na mě pouze odhodláni oněch čtyř silných mužů, ale také skutečnost, že obstarat péči pro jejich přítele či bratra vyžaduje obrovské úsilí.

Příklady takového mimořádného úsilí nutného k zajištění základních potřeb jsou žel v mnoha částech Afriky zcela běžné. Na svých cestách jsem se dostal do vnitrozemí mnoha států a cítil jsem se zahanben tím, s jakou nadějí tamější lidé žijí, ač nemají to, co mnozí z nás považují za nezákladnější zboží, služby a svobody.

Když čtu v amerických a evropských médiích zprávy o Africe, někdy se sám sebe táži, zda opravdu čtu o svém domovském kontinentu.

Toto nepochopení se odráží i v poskytování podpory, o níž si mnoho lidí na Západě myslí, že ji Africe dluží. Nejnovějším a nejvíce znepokojivým příkladem tohoto neporozumění je kampaň *No Controversy* nedávno zahájená Nadací Billa a Melindy Gatesových a britskou vládou. Paní Gatesová a její spolupracovníci, mezi něž patří největší světoví poskytovatelé potrátů, spustili masivní kampaň za poskytování antikoncepce ženám v Africe, Asii a Latinské Americe.

Snahy paní Gatesové vzbuzují obavy, protože jediné, co ona a její partneři hodlají prostřednictvím této kampaně léčit, je těhotenství, což však není nemoc. Nelze nemyslet na to, jak by se dalo využít 4,6 miliardy dolarů, které již sehnali, na poskytování efektivní zdravotní péče pro ty, kdo ji potřebují, a ne na zabránění tomu, aby se rodily děti.

Touha paní Gatesové pomáhat ženám v rozvojových zemích je obdivuhodná, avšak také zavádějící – možná dokonce až nebezpečně zavádějící.

Za čtyři miliardy dolarů lze postavit mnoho zdravotnických zařízení, vychovat mnoho odborných pracovníků ve zdravotnictví, dodávat do vzdálených vesnic léky zachraňující lidské životy a nakoupit sanitky. Místo toho paní

tyto země o jejich schopnost poskytovat příležitosti pro hospodářský rozvoj více než zkorumpovanost politických představitelů, z nichž mnozí značně zbohatli díky pochybné „pomoci“ ze Západu. Lze si pouze představit tlak, který by mohla vytvořit koalice silných partnerů v čele s nejbohatší ženou světa, nutící zkorumpované politiky k tomu, aby zahájili reformy.

Ohromuje mě, když vidím, jak země obdařené přírodními zdroji a úrodnou půdou požadují potravinovou pomoc, aby jejich obyvatelstvo přežilo. Řešení tohoto problému úzce souvisí se zkorumpovaností vlád napříč celým kontinentem, kde se bohatí investoři, kteří by mohli pomoci Afričanům vydělávat na přírodním bohatství, pochopitelně obávají politické nestability v mnoha afrických zemích.

Nejdůležitějším prostředkem k osvobození lidu z područí ekonomické závislosti je kvalitní vzdělání. Je však depřímující, že Nadace manželů Gatesových – organizace, která učinila tolik v oblasti vzdělávání, zřejmě považuje děti jen za překážku ekonomického rozvoje v Africe, místo aby je vnímala jako lidské bytosti s potenciálem, tedy tak, jak vidíme své děti my.

A navíc, když jsou systémy zdravotní péče do značné míry závislé na finančních darech, pak „příjemci“ této podpory podléhají rozmarům dárců. Problémy vznikají, když jsou priority dárců odlišné od skutečných potřeb příjemců podpory. Jak vidíme na kampani *No Controversy*, postupné posouvání důrazu od prevence a léčby HIV/AIDS, malárie a tuberkulózy k masivní snaze zabránit rození dětí je skutečností, které bychom se měli obávat.

Je možné, že soukromá ochranka paní Gatesové a místní vládní agentury

Foto: <http://indepthafrica.com>

Nejdůležitějším prostředkem k osvobození lidu z područí ekonomické závislosti je kvalitní vzdělání.

Gatesová a její partneři chtějí nakoupit pro naše ženy hormonální antikoncepci, která, jak ukázala nedávná studie, může zdvojnásobit riziko šíření HIV/AIDS, které již ničí mnoho afrických států. A jelikož tuto studii financovala Nadace manželů Gatesových, je nepravděpodobné, že by paní Gatesová neznala její výsledky.

Existuje několik nekontroverzních problémů, kterými by se měli zabývat ti, kdo se doopravdy snaží pomoci Afričanům zbavit se chudoby. Hlavní překážkou je špatná vláda. Nic nepřipravuje

pracující s nevládními organizacemi dotovanými Nadací manželů Gatesových zajišťují, aby viděla a slyšela jen to, co přinese další finanční prostředky z její nadace. Pokud je tomu tak, ani se nedivím, že v ní setkání s africkými ženami zanechalo falešnou představu, že si Afričané nemohou pomoci a množí se jako zvířata, a tudíž naši nejnáléhavější potřebou je antikoncepce.

Nesprávně projevovaný soucit těch, kdo mají dobré úmysly, přináší důsledky. Jedním z nich je to, že mnozí, kteří by rádi viděli Afriku a její lid prosperovat, přestanou posílat podporu na špatná místa. Pokud paní Gatesová opravdu chce pomoci Afričanům zbavit se chudoby, měla by začít tím, že propůjčí své obrovské bohatství a hlásnou troubu snahám, jež opravdu pomáhají, a ne pro-

gramům, které pouze brání Afričanům, aby se vůbec narodili.

George Wirnkar
<http://www.washingtontimes.com>
Přeložil Pavel Štíčka

George Wirnkar, regionální koordinátor Human Life International pro frankofonní Afriku

JSOU DĚTI VÝHERNÍ CENOU, NEBO DAREM?

Kanadská rozhlasová stanice nedávno vyvolala celosvětovou kontroverzi, když vyhlásila soutěž „Vyhrajte dítě“.

Ottawská hudební stanice Hot 89,9 nedávno vyhlásila soutěž „Vyhrajte dítě“. Jako cenu nabídla až tři cykly léčby neplodnosti v hodnotě 35 000 kanadských dolarů. Bylo oznámeno, že stanice obdržela přibližně 400 přihlášek „od nejruznějších lidí včetně párů stejného pohlaví, svobodných žen a pacientů s rakovinou“. Účastníci měli méně než 100 slovy vysvětlit, proč si nejvíce ze všech zaslouží vyhrát takovou léčbu. Anonymně byly vybrány příběhy o neplodnosti pěti finalistů, kterými jsou páry opačného pohlaví, jež mají potíže s přirozeným početím. Tyto příběhy pak byly zaslány na webové stránky rozhlasové stanice. Posлуhači mohli hlasovat, ale vítěz měl být vybrán porotou. Vzhledem k povaze ceny pro vítěze působí zvláště, že soutěžící museli odpovídat na otázky z matematiky, pravděpodobně kvůli ontarijským zákonům o hrách.

V Ottawě se objevily reklamy na soutěž, na nichž byly fotografie dětí. Na jedné bylo velmi roztomilé dítě držící ceduli s nápisem „Vyhraj mě!“ a pod fotografií bylo drobným písmem napsáno: „Dítě nemusí být přesně takové, jaké je zde vyobrazeno.“ To je další podivný zvrat. Jako by se jednalo o zřeknutí se odpovědnosti, aby se provozovatel chránil před žalobou kvůli klamavé reklamě na „spotřební zboží“.

V úterý časně ráno se všichni finalisté sešli v rozhlasové stanici v místnosti, kterou moderátor nazval „Studio vyhrajte dítě“. Následně byly každému páru na-

bídny „až tři cykly léčby neplodnosti“. Když posluchači slyšeli jejich reakci na zveřejnění výsledků soutěže, z celého srdce jim výhru přáli.

Ale řada lidí, včetně mnoha těch, kdo jsou obvykle velmi liberální, pokud jde o sociální a etické hodnoty, o nichž se domnívají, že by se jimi měly řídit technologie asistované lidské reprodukce, projevovali morální pohoršení touto soutěží. Věřím, že jejich reakce je vyjádřením morální intuice, že se jednalo o cosi špatného. Někteří lidé však – zejména ti, kdo věří v „absolutní právo na reprodukční svobodu“ a zdůrazňují právo jednotlivců na sebeurčení – tvrdí, že je obtížné vysvětlit, proč je to špatné. Co přesně tedy způsobilo, že tato soutěž byla neetická?

Za prvé, dítě je zde považováno za věc, předmět nebo zboží – cenu, kterou lze vyhrát. Bylo učiněno věcí a předmětem, a to obojí je eticky špatné zacházení s lidskou bytostí. Například otroctví je kromě jiného špatné i právě z těchto důvodů.

Rozhlasová stanice stanovila cenu za dítě – až 35 000 dolarů. Tím porušila základní společenskou hodnotu, že lidský život nelze vyčíslit penězi a nesmí být předmětem obchodu. Pokud někdo jedná opačně, prokazuje neúctu jak životu daného člověka, s kterým je takto zacházeno, tak lidskému životu obecně.

Učinit z početí dítěte soutěž o ceny je zjevně v přímém rozporu s myšlenkou,

že předávání lidského života vyžaduje hlubokou úctu a že by mělo být spojeno s určitým smyslem pro posvátno, i když třeba jen „světské posvátno“. Jedná se o banalizaci předávání lidského života, početí dítěte a role rodičů.

A co když pocít, že tato soutěž je ve své podstatě špatná, pramení z toho, že se z tak závažné skutečnosti, jakou je početí a narození dítěte, činí hra? Vyvolává to například představu dostihové stáje, která by ráda vzbudila zájem tím, že vyhlásí soutěž a jako výhru nabídne služby hřebce či klisny k početí hříběte.

A někteří lidé proti soutěži protestovali, neboť se obávají, že zkaží pověst „průmyslu léčby neplodnosti“, který v současné době v celém světě vynáší 12 miliard dolarů ročně. Mohlo by se stát, že by se lidé, kteří jinak tento průmysl nezpochybňují, začali ptát, zda při umělém oplodnění nedochází i k dalšímu nešetnému zacházení, o kterém bychom měli vědět a kvůli kterému by se měly tyto praktiky zastavit. A takové případy existují. Někdy „všední“ příklad neetické praxe, která se děje v naší bezprostřední blízkosti, jako třeba tato soutěž, může mít mnohem silnější dopad než to, co vnímáme jako exotické případy, se kterými pravděpodobně nikdy osobně nepřijdeme do styku.

I kdyby tato soutěž byla jinak eticky přijatelná, nabízet takovou léčbu jako cenu v soutěži, jež se snaží přitáhnout

pozornost tím, že využívá emocionálně zranitelné, nemajetné a neplodnosti trpící lidi, je špatné. Celková škoda mnohonásobně převažuje jakékoli výhody. Kolem 400 lidí upnulo k soutěži svou naději, ale jen pět párů vyhrálo, a dokonce i jejich utrpení bylo využito. Drtivá většina zakusila jen další velké zklamání a prohru.

A na závěr to nejdůležitější. Jaký vliv bude mít na takto počaté dítě skutečnost, že bylo cenou v soutěži? A co etika rozhlasové stanice, která záměrně vytváří

tuto realitu? Stanice oznámila, že soutěž vzbudila zájem po celém světě a zveřejnila identitu vítězů. Podle pravidel soutěže „finalisté museli souhlasit, že se bude vysílat jejich příběh a rozhovory s nimi, že budou filmováni, nahráváni a sledováni po celou dobu trvání soutěže a musí umožnit přístup k sobě, do svých domovů a k přátelům a být k dispozici, kdykoli o to v průběhu soutěže budou požádáni“. I když budou veškeré informace shromažďovány se souhlasem rodičů, je

zároveň ve hře i právo budoucího dítěte na soukromí, a tudíž se nabízí otázka: plánuje stanice další sledování?

Margaret Somerville
<http://www.mercatornet.com>
Přeložil Pavel Štíčka

Margaret Somerville,
ředitelka McGillova
centra pro lékařství,
etiku a právo

NĚKOLIK POZNÁMEK KE KAUZE BEZÁK

Sesazení arcibiskupa Bezáka vyvolalo bouři v médiích a na internetu. Opakuje se, že arcibiskup sám neví, proč je sesazen, i když se v dopise nuncia Giordana píše, že se papež seznámil s výsledky apoštolské vizitace i s arcibiskupovou písemnou odpovědí. Arcibiskup tedy písemně odpovídal na problémy, které shledala apoštolská vizitace, takže asi ví, co se mu vytýká. Na to také poukazuje prohlášení nunciatury na Slovensku.

Média vyzdvihují Bezákovy dobré vlastnosti, ale téměř nezmiňují, že vizitaci vedl biskup Baxant, tedy člověk, který se těší obecné úctě; navíc se stará o diecézi, jíž se právem říká „kamenolom Páně“, takže z malicherností a formalismu ho lze těžko podezírat.

Mnozí katolíci poukazují na to, že se arcibiskupa zastávají hlavně lidé, kteří stojí mimo Církev. To je pravda, ale my jim to právo nemůžeme upírat: biskupové jsou významné osobnosti, o něž se zajímá celá společnost. Otázkou spíš je, jaká je celková filosofie arcibiskupových zastánců.

Hlavním argumentem pro Bezáka je jeho otevřenost novým myšlenkám a vstřícnost vůči požadavkům těch, kdo chtějí reformovat katolickou církev (celibát, svěcení žen, tolerance potratů atp.). Zastánci poukazují na to, že Církev po splnění těchto požadavků bude mít větší úspěch u lidí. Situace je dnes ale zcela opačná. Církev s katolickou věroukou, která už od první poloviny 20. století přijímá reformátorské požadavky, tady přece

máme: je to církev anglikánská, která – až na světské vedení – není věroučně odlišná od církve katolické, jen nemá celibát, svěťí ženy, toleruje potraty atp. Měli-li by dnešní reformátoři pravdu, měl by nastat odliv katolíků do anglikánské církve. Co se ale děje? Jsou to naopak anglikáni, kteří masově odcházejí ke katolíkům.

I liberální deník *New York Times*, který sympatiemi ke katolíkům rozhodně neopývá, poukázal už v roce 2002 na to, že nejvíce narůstá návštěva bohoslužeb u těch útvarů, jež jsou společensky konzervativní: „Křesťanské církve“ a „Církev Kristovy“ – 18,6 % od roku 1990, „Boží shromáždění“ (charismatici) – 18,5 % a katolíci – 16,2 %. Jako katolíci to neříkáme nijak triumfálně, protože vůbec největší nárůst – 19,3 % – zaznamenali bohužel mormoni.

Úpadek americké episkopální církve (tedy americké větve anglikanismu) je naproti tomu značný. Jak napsal Ross Douthat v letošních *New York Times* ze 14. července, „liberální křesťanství prostě zkolabovalo. Prakticky všechny denominace – metodisté, luteráni, presbyteriáni –, jež se snažily a snaží přizpůsobit současným liberálním hodnotám, prudce ztrácejí návštěvníky bohoslužeb“.

Důvodem tohoto rozporu je po mém soudu antropologická revoluce, jež nastala v první, ale především ve druhé polovině 20. století. V roce 1998 to shrnul papež Jan Pavel II. na setkání s rodinami v Latinské Americe: „Dnešní formou

ateismu je popření člověka jako Božího stvoření.“ Trend, který odstartovala – zcela nenápadně, ba neškodně – debata o antikoncepci v manželství, nabral na rychlosti a vyústil až do dnešního popření přirozených rozdílů mezi muži a ženami. Antropologickou revoluci liberální církve přijaly, zatímco konzervativní útvary, především katolická církev, se jí staví na odpor. I když vlivná média stojí zásadně na straně antropologické revoluce, tedy na liberální straně, zájem věřících se postupně přesouvá ke konzervativním směrům. Konzervativci mají navíc tu výhodu, že se reprodukuji: mají zpravidla více dětí, zatímco liberálové jich mají málo.

Zásadní zátěží liberálního křesťanství je to, že nepředstavuje alternativu. To, co dnes kážou např. liberální anglikáni, je v zásadě totéž, co si člověk přečte v mainstreamovém tisku a slyší na levicových univerzitách. Liberální křesťanství prostě nemá co nabídnout.

Tady vidím problém u zastánců arcibiskupa Bezáka. Lidé jeho typu mohou mít – při troše osobního charismatu – úspěch např. u mládeže, která „jako dítky novorozené“ potřebuje „požívat mléka duchovního“. Ale člověk, který vstoupí do náročného života profesního i rodinného, si žádá pevnou stravu a potřebuje zajet na hlubinu.

Z otázek kardinála Oulleta, tak jak byly publikovány na internetu, mi neply-

Dokončení na str. 13

Jak to vidí Ondřej Vaněček

Na co majetek pro tu mizející hrstku?

Sílí mediální tlak rozšiřující a pěstující odpor k tzv. církevním restitucím. Snad je to i proto, že záležitost už žije svým novým životem jakožto předvolební téma. Zalévání, přihnojování a okopávání té dávno zaseté a už tak dost mohutné jedovaté rostliny nechuti vůči církvím a křesťanům bude tedy ještě intenzivnější. Jaké plody asi přinese?

Stále ze všech stran slyšíme, jak Církev onen majetek vlastně nikdy nepatřil, že jí ho donátoři nebo stát poskytovali jen za tím účelem, aby plnila své poslání, které vnímali jako společensky prospěšné. Jistě. Jenomže dnes nemáme právní model vlastnictví, který by něco takového ošetřil. Církev své poslání bude plnit přece i tehdy, když bude majetek, který historicky užívala, držet jako majetek soukromý. Tím posláním není přece jen čistě kultovní činnost, ale i praktický výraz křesťanské lásky – tedy to, co se jeví jako „duchovně-sociální služby“ nebo „charita“.

Z rukávu se nyní stále častěji vytahuje karta, k čemu že Církev potřebuje tolik

majetku, když jí tak rychle ubývá věřících, a stejně tedy nebude schopna plnit ani své základní poslání, natož aby zvládala péči o tak rozsáhlý majetek, který měl sloužit asi 10 milionům věřících. (To má snad být vítězství rozumu nad spravedlností?)

Na to bych si dovilil jako námitku uvést pár osobních postřehů. Ta hrstka zapálených katolíků, což je ostatně jen menšina z těch, kteří „chodí do kostela“, a zasvěcených osob obstará leccos – pečuje o kulturní a duchovní dědictví předchozích generací a snaží se ho i rozvíjet, zajišťuje vzdělávací a výchovná zařízení, která mají výsledky z nejlepších, poskytuje solidní zdravotní a sociální péči

(nemocnice, hospice...), patří k těm mnohým, kteří se starají o lidi na okraji společnosti – o závislé, opuštěné, postižené... A zájem o tyto služby s onou podivuhodně přitažlivou „přidanou hodnotou“ stále stoupá, a to obzvlášť u lidí stojících mimo církev.

A že nás křesťanů stále ubývá a ubývat ještě bude? Silné starší ročníky odcházejí k Pánu a po nich zůstává prázdno. Střední generace je slabá. Ale nastupují vnitřně silné nové generace křesťanů, které právě zakládají rodiny, vychovávají své první potomky. Pak se kostely začnou plnit – mládím a duchovní silou.

Ondřej Vaněček
publicista a grafik

Dokončení ze str. 12

ne žádný jednotící obraz – předpokládala bych, že mají něco jako preambuli a závěr; ale to je jenom můj odhad. Zdá se ovšem, že jedním z důležitých bodů bylo svěcení osob, které byly v jiných diecézích odmítnuty, a z kontextu jiných otázek soudím, že šlo také o svěcení homosexuálů. To je ovšem zásadní otázka, k níž se vyjadřuje např. instrukce Benedikta XVI. z roku 2005 a instrukce Kongregace pro katolickou výchovu z roku 2008.

Bylo opakovaně zdůrazněno (citace viz např. můj článek „Americký skandál“ v *Perspektivách* a na stránkách *RC Monitoru*), že celý „pedofilní“ skandál je skandálem homosexuálním, který vyvřel v 60. a 70. letech minulého století v souvislosti s tehdejší „sexuální revolucí“ v USA a v západní Evropě. Jakákoli tolerance vůči homosexuálům v kněžské profesi je pro Církev krajně nebezpečná.

Navíc, i bez tohoto aspektu je svěcení osob, jež biskup zblízka nezná, podobně nebezpečné: připomínám Holečkův případ, kdy svěcení odmítl pozdější biskup Škarvada, a z dobrých důvodů. Důsledky známe.

Nad odpověďmi arcibiskupa Bezáka je otazníků více – týkají se např. také hospodaření diecéze, ale k tomu by se měl vyjádřit spíše někdo z odborníků na ekonomické otázky.

Rozhodně se mi zdá, že není správné označovat otázky kardinála Ouleta za malichernosti nebo hlouposti. Katolíci věrní Římu by se nad nimi měli poctivě zamyslet.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

Pěší pout' na Velehrad

Západní proud XII. pěší pouti na Velehrad na poděkování za vše, co nám svatí bratři Cyril a Metoděj přinesli, a s prosbou, aby v našem národě jejich dědictví opravdu žilo, vychází v pondělí 20. srpna v 8.30 hod. od nádraží ve Žďáře nad Sázavou, 21. srpna v 6.30 hod. ze špitálního kostela ve Velkém Meziříčí, 22. srpna v 6.30 hod. z kostela v Tišnově, 23. srpna v 6.30 hod. z kostela ve Křtinách, 24. srpna v 7.00 hod. z kostela v Milonicích a 25. srpna v 8.00 hod. z kostela v Boršicích u Buchlovic. Kdekoli se můžete přidat, třeba jen na kus cesty. Srdečně zveme. Podrobnosti na www.poutnik-jan.cz.

ZASETÉ ZRNO

Během roku jsme v této rubrice pro vaši inspiraci otiskovali texty ke společnému čtení Písma svatého s dětmi. V tomto čísle přinášíme poslední díl tohoto seriálu.

Rodič: Ježíš začal opět učit u moře. Shromáždil se u něho velký zástup. Vstoupil proto na loď na moři a posadil se. Celý zástup stál u moře na břehu. Učil je mnoho v podobenstvích a ve svém učení jim řekl: „Slyšte (Jeden) rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padlo některé (zrno) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali ho. Jiné padlo na kamenitou půdu, kde nemělo mnoho prsti; hned sice vyklíčilo, protože neleželo hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo ho, takže uschlo, protože nezapustilo kořeny. Jiné zrno padlo do trní; trní vzešlo a udusilo ho, takže nepřineslo plody. Jiné však padlo na dobrou půdu, vzešlo, rostlo a přineslo užitek: některé třicetinasobný, jiné šedesátinasobný, jiné stonásobný.“ A řekl: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“ (Mk 4,1-9)

Dítě: Podobenství je hodně známé, ale všemu nerozumím.

Rodič: Nevadí. Postupně si je vysvětlíme. Nejdůležitějším v podobenství je zrno. Co znamená?

Dítě: Je to něco dobrého, potřebného.

Rodič: Ano. Pán Ježíš zrnem myslí Boží slovo, které je hlášáno lidem.

Dítě: Takže rozsévač je ten, kdo Boží slovo hlásá. Doslova rozsévá mezi lidi.

Rodič: Podobenství pak popisuje, jak dopadá Boží slovo u různých skupin lidí.

Dítě: Nejprve padlo zrno na okraj cesty. A se zrníčkem to nedopadlo dobře. Než stačilo vyklíčit, tak je sezobali ptáci.

Rodič: To jsou lidé, kteří slyší Boží slovo, ale zároveň poslouchají zlého ducha. Ten jim namluví, aby na slovo zapomněli, nad radostnou zvěstí evangelia nevažovali, věnovali se něčemu jinému. A tak Boží slovo nepřinese v jejich srdcích žádný užitek.

Dítě: Další zrno padlo na skalnatou půdu. I tam to s ním nedopadlo dobře. Zpočátku to vypadalo nadějně. Asi zapršelo, a tak zrno vzešlo. Ale když potom

vyšlo slunce, malinkou vrstvičku země vysušilo a rostlinka uschla.

Rodič: To jsou lidé, kteří s radostí Boží slovo přijmou, ale protože nemají kořen, nevydrží. Stačí, když se jim někdo kvůli náboženství posmívá anebo je jinak pronásleduje, a oni odpadají.

Dítě: Pak vidíme zrníčko v trní. Tam se mu zpočátku daří dobře. Ale i trní vy-

Foto: <http://thewindowshowsitall.blogspot.cz>

poští listy a nové výhony, a tak rostlinka nemá dost místa a světla, a proto zežloutne, postupně i uschne a není k ničemu.

Rodič: To jsou lidé, kteří slyší slovo Boží, ale neudělají si čas na modlitbu, nezařadí si do svého programu nedělní mši svatou. Chtějí vydělávat, aby měli dost peněz, a tak na Pána Boha už nemají čas. Také u nich život s Bohem chřadne, až odumírá.

Dítě: Konečně se mluví o zrnku, které padlo do dobré země a přineslo velký užitek.

Rodič: Jsou to lidé, kteří Boží slovo do srdce přijímají a také se o ně starají. Modlí se, chodí do kostela, žijí podle evangelia. Roste v nich víra, naděje i lás-

ka k Bohu, starají se o své bližní. Oni i jejich rodina směřují do nebe.

Dítě: I já jsem byl rozsévačem. Některá děcka ve třídě se mě ptala na náboženství.

Rodič: A dopadlo to jako v podobenství?

Dítě: Přesně. Zrno dopadlo do jejich srdce, protože jsem jim řekl o Pánu Ježíši. Všichni poslouchali, ale někteří mávli rukou hned. Vašek přišel znovu, ale když se k nám přitočil i jeho kamarád a začal se nám posmívat, tak už ztratil zájem. S Lukášem to vypadalo nejlíp. Měl fakt zájem. Chtěl jít i do kostela, ale neměl nikdy čas: jednou jeli na závody, podruhé zaspal, pak zase byl nějaký film v televizi. Chtěl půjčit obrázkovou Bibli, ale vrátil mi ji zaprášenou a založenou na páté stránce. Od té doby už o náboženství neměl zájem.

Rodič: Takže někteří měli zrno na okraji cesty, Vašek na skalnaté půdě, Lukáš v trní. A v dobré zemi je neměl nikdo?

Dítě: Mluví teď víc s Luckou. Nevěděla o Pánu Bohu nic. Ptala se mě, když uviděla křížek v mém pouzdru. V pondělí bývá smutná, nemá to doma dobré. Nikdy na žádný výlet s rodiči nejede, protože oni prosedí hodiny u televize anebo spí. Já raději o našich krásných nedělích nemluví.

Rodič: Pozvi ji na neděli k nám. U nás bude mít její zrníčko dost půdy, vláhy i času. Poroste a přinese úrodu.

Dítě: Hurá, do auta se ještě vleze. To budou krásné výlety.

Josef Janšta

Další materiály najdete na josefjansta.opava.org.

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénarista a spisovatel

Letem světem

Hlavním mediálním partnerem letošní pražské oslavy homosexuální pýchy je Česká televize. Opravdu chcete zůstat jejími koncesionáři? Vážně k životu televizi s programem ČT potřebujete? Dalším sporným podporovatelem průvodu homosexuálních osob je příspěvková organizace Ministerstva pro místní rozvoj CzechTourism. Je taková záležitost jako oslava homosexuální orientace opravdu kulturní akce, která si zaslouží státní podporu? (Slovo *kultura* totiž označuje „souhrn hmotných a duchovních hodnot“, jak nám říká slovník cizích slov.) Že se na místě může lidem, možná zejména těm nedobrovolně přihlížejícím, udělat nevolno, je pochopitelné, a tak nebude chybět přítomnost dalšího z partnerů, záchranářů z České Kamenice.

Zdravotnickou pomoc ale nebudete potřebovat, pokud místo na Gay Pride 2012 přijdete na akce zaměřené na obranu tradičních hodnot, které jako jediné (a celými generacemi osvědčené) vytvářejí zdravé prostředí společnosti. „Je zajímavým paradoxem, že v chudších evropských zemích na jih či východ od nás, kde společnost ani zdaleka nedosahuje takových ekonomických výtěžků jako v „moderní“ Evropě, lidé nejenže pojem „registrované partnerství“ neznají, ale také vám nevěří, že něco takového vůbec existuje, jsou duševně více vyrovnaní, nežijí obklopeni stresem a závistí jednoho vůči druhému. Možná nakonec potomci

těchto národů ukáží „moderním Evropanům“, že základním kamenem každé společnosti je ona opomíjená a zesměšňovaná „tradiční rodina“,“ napsal ve svém článku předseda Mladých křesťanských demokratů (MKD) Petr Jurčík. MKD pořádá 18. srpna další ročník Pochodu pro rodinu, který projde centrem Prahy. Srdečně zveme k účasti! Také Akce D.O.S.T. pořádá 18. srpna demonstraci,

Koláž: mimi

kteřou chce poukázat na absurditu podstaty homosexuálního průvodu centrem hlavního města. „Může-li být člověk na něco hrdý, pak jsou to přínosné výsledky jeho volných rozhodnutí, například dílo, které vybuduje vlastní práci, domov, který spoluvytváří a podobně. Optika Prague Pride je však, jak se zdá, zcela opačná,“ píše zástupci uskupení ve svém prohlášení.

Ve čtvrtek 9. srpna uplynulo 70 let od smrti svaté Terezie Benedikty od Kříže – Edith Steinové. V této sou-

vislosti je připravován v kulisách benediktinského kláštera Kremsmünster v Rakousku nový snímek v rakousko-německé koprodukcí, jenž by měl přijít do kin v příštím roce.

„Nadále pozorně sleduji rostoucí tragické projevy násilí v Sýrii i jejich následky v podobě mrtvých a zraněných také mezi civilním obyvatelstvem, jakož i značný počet uprchlíků, kteří utíkají do vnitrozemí a do sousedních zemí. Prosim, aby jim byla zajištěna nezbytná humanitární pomoc a solidarita. Znovu vyjadřuji svoji blízkost trpícímu obyvatelstvu a stálou vzpomínku v modlitbě a opět důrazně vyzývám, aby se skoncovalo s každým násilím a proléváním krve. Prosim Boha o moudrost srdce zvláště pro ty, kteří mají největší odpovědnost, aby se nešetřilo silami při hledání míru také ze strany mezinárodního společenství prostřednictvím dialogu a smíření za účelem nalezení vhodného politického řešení problému. Myslím také na drahý irácký národ, který byl v posledních dnech postižen četnými a těžkými atentáty, které přinesly mnoho mrtvých a zraněných,“ vyslovil také naše myšlenky Svätý otec při promluvě v Castel Gandolfo na sklonku července. Situace křesťanů v zemích Blízkého východu a Afriky je alarmující. Nezapomínejme na ně ve svých modlitbách a hledejme cesty, jak jim pomoci. Ze všech svých sil.

-zd-

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Program pouti kolem světa za ochranu lidského života

Dne 14. června 2012 začalo ve Vladivostoku putování kopie ikony Panny Marie Čenstochovské kolem světa s prosbou o ochranu lidského života „Od oceánu k oceánu“. Hnutí Pro život ČR, které organizuje českou část pouti, všechny srdečně zve k účasti! Prosí také o pomoc dobrovolníků. Zapojit se může každý bez ohledu na schopnosti, věk nebo bydliště. Potřeba jsou také lidé, kteří by se mohli připojit se svými autobily či motocykly ke konvoji při převážení ikony. Vítány jsou také družičky, které by šly v průvodu s ikonou v jednotlivých chrámech.

Neděle 26. srpna 2012

Farní kostel Neposkvrněného početí Panny Marie (Nám. Svatopluka Čecha, Ostrava-Přívoz) 10.30 mše sv. ve farním kostele sloužená P. Adamem Ruckim, biskupským vikářem pro duchovní povolání; <http://privoz.farnost.cz>

Pondělí 27. srpna 2012

Olomouc
informace na info@prolife.cz nebo u P. Pavla Mayera OP – redakce@claritatis.cz

Úterý 28. srpna 2012

Koclířov, Hradec Králové
Českomoravská Fatima v Koclířově u Svitav
10.00 slavnostní přivítání v areálu Jana Pavla II.
11.00 slavná mše sv. za obnovu kultury života
13.00–14.30 modlitební poklona-apel u ikony Panny Marie Čenstochovské, Te Deum – zakončení poutního programu v Koclířově
15.00 klášter sester sv. Vincence de Paul – dcera Božské Lásky – na Mendrici: hodinka meditace a modliteb s Pannou Marií Čenstochovskou
Katedrála Sv. Ducha, Hradec Králové
17.00 slavnostní přivítání, společná meditace a modlitba

18.30 pontifikální mše sv. za obnovu kultury života ke cti Panny Marie Čenstochovské
Po mši sv. modlitební poklona-apel u ikony Panny Marie Čenstochovské
21.00 závěrečná pobožnost ve spojení s poutním programem v Čenstochové v Polsku

Středa 29. srpna 2012

Kostel sv. Ignáce, Karlovo náměstí, Praha
17.30 pontifikální mše sv. s biskupem Ladislavem Hučkem

Čtvrtek 30. srpna 2012

Kostel sv. Janů, Minoritská, Brno
14.45 modlitba Korunky k Božímu milosrdenství, 15.00 modlitba růžence, 15.30 mše sv., do 17.00 mariánská pobožnost

Více informací na info@prolife.cz nebo <http://prolife.cz>

12. 8. Ne	19. neděle v mezidobí I Král 19,4–8, Žl 34, Ef 4,30 – 5,2, Jan 6,41–51	19. 8. Ne	20. neděle v mezidobí Př 9,1–6, Žl 34, Ef 5,15–20, Jan 6,51–58
13. 8. Po	sv. Poncián, papež, a Hippolyt, kněz, mučedníci Ez 1,2–5,24–28c, Žl 148, Mt 17,22–27	20. 8. Po	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve Ez 24,15–24, Dt 32,18–21, Mt 19,16–22
14. 8. Út	Památka sv. Maxmiliána Marii Kolbeho, kněze a mučedníka Ez 2,8 – 3,4, Žl 119, Mt 18,1–5,10,12–14	21. 8. Út	sv. Pius X., papež Ez 28,1–10, Dt 32,26–36, Mt 19,23–30
15. 8. St	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie (Doporučený svátek) Zj 11,19a; 12,1,3–6a,10ab, Žl 45, I Kor 15,20–27a, Lk 1,39–56	22. 8. St	Památka Panny Marie Královny Ez 34,1–11, Žl 23, Mt 20,1–16a
16. 8. Čt	sv. Štěpán Uherský Ez 12,1–12, Žl 78, Mt 18,21 – 19,1	23. 8. Čt	sv. Růžena z Limy, panna Ez 36,23–28, Žl 51, Mt 22,1–14
17. 8. Pá	sv. Myron, kněz a mučedník Ez 16,1–15,60,63 (Ez 16,59–63), Iz 12,2–6, Mt 19,3–12	24. 8. Pá	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola Zj 21,9b–14, Žl 145, Jan 1,45–51
18. 8. So	sv. Helena Ez 18,1–10,13b,30–32, Žl 51, Mt 19,13–15	25. 8. So	sv. Ludvík; sv. Benedikt a druhové, mučedníci Ez 43,1–7a, Žl 85, Mt 23,1–12
26. 8. Ne	21. neděle v mezidobí Joz 24,1–2a,15–17,18b, Žl 34 Ef 5,21–32, Jan 6,60–69	2. 9. Ne	22. neděle v mezidobí Dt 4,1–2,6–8, Žl 15 Jak 1,17–18,21b–22,27 Mk 7,1–8,14–15,21–23
27. 8. Po	Památka sv. Moniky 2 Sol 1,1–5,11b–12, Žl 96, Mt 23,13–22	3. 9. Po	Památka sv. Řehoře Velikého I Kor 2,1–5, Žl 119, Lk 4,16–30
28. 8. Út	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve 2 Sol 2,1–3a,14–17, Žl 96, Mt 23,23–26	4. 9. Út	sv. Růžena z Viterba, panna I Kor 2,10b–16, Žl 145, Lk 4,31–37
29. 8. St	Památka Umučení sv. Jana Křtitele Jer 1,17–19, Žl 71, Mk 6,17–29	5. 9. St	sv. Viktorin, biskup a mučedník I Kor 3,1–9, Žl 33, Lk 4,38–44
30. 8. Čt	sv. Fiakr, poustevník I Kor 1,1–9, Žl 145, Mt 24,42–51	6. 9. Čt	sv. Magnus, opat I Kor 3,18–23, Žl 24, Lk 5,1–11
31. 8. Pá	sv. Rajmund, řeholník, kardinál I Kor 1,17–25, Žl 33, Mt 25,1–13	7. 9. Pá	sv. Melichar Grodecký, mučedník I Kor 4,1–5, Žl 37, Lk 5,33–39
1. 9. So	sv. Jiljí, opat I Kor 1,26–31, Žl 33, Mt 25,14–30	8. 9. So	Svátek Narození Panny Marie Mich 5,1–4a (Řím 8,28–30) Žl 13, Mt 1,1–16,18–23
		9. 9. Ne	23. neděle v mezidobí Iz 35,4–7a, Žl 146 Jak 2,1–5, Mk 7,31–37
		10. 9. Po	bl. Karel Spinola, kněz a mučedník I Kor 5,1–8, Žl 5, Lk 6,6–11
		11. 9. Út	sv. Emil, biskup I Kor 6,1–11, Žl 149, Lk 6,12–19
		12. 9. St	Jména Panny Marie I Kor 7,25–31, Žl 45, Lk 6,20–26
		13. 9. Čt	Památka sv. Jana Zlatoustého, biskupa a učitele církve I Kor 8,1b–7,10–13, Žl 139, Lk 6,27–38
		14. 9. Pá	Svátek Povýšení svatého Kříže Nm 21,4b–9 (Flp 2,6–11), Žl 78 Jan 3,13–17
		15. 9. So	Památka Panny Marie Bolesné Žid 5,7–9, Žl 31, Jan 19,25–27

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešeková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevýžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

